

DUNAMELLÉK

Dunamelléki Református Egyházkerületi Közlemények • 2008 / december

„Az Úr Istennek nagy tetteivel járok”

Zsolt. 71. 16

2003-ban indult útjára a *Dunamelléki Közlemények* azzal a céllal, hogy minden gyülekezet tájékoztatást kapjon az egyházkerületi tanács és közgyűlés határozatairól.

Ennek a ciklusnak utolsó számát tartják kezükben gyülekezeteink felelős őrállóí.

Hat év van mögöttünk, a *Dunamellék* kissé talán száraz tények formájában adja vissza azt, ami ebben az időszakban történt kerületünkben. Akinek ideje engedi és átlapozza a 14 kiadványt, nyomon követheti az elmúlt évek gondjait és örömeit. A megvalósult és tervezett missziói, gyülekezeti és intézményi tervek és részbeni beszámolók egy-egy rövid, tömör, hivatalosnak és száraznak tűnő mondata mögött hiszem, hogy sok imádság, tudom, hogy sok munka, törődés, közös és egyéni gondolkodás és tett rejlik.

Kérem, hogy a visszatekintésben a ciklus végén mindannyian vegyük számba munkánk, felelősségünk, helyállásunk eredményét, amelyért egyedül Istené a hála és köszönet. Ugyanakkor alázattal lássuk mulasztásainkat, hiszen ószintén be kell vallanunk: sokszor a határozatok a *Dunamellékben* történt megjelenéssel le is zárultak. Nem kellene ennek így lennie. Máskor a jó gondolatok és határozatok félrecsúsztak, talán nem az lett az eredmény, ami a szándék volt.

Köszönöm minden lelkipásztor, főgondnok, presbiter testvéremnek a vállalt és betöltött szolgálatot, az elvégzett munkát.

Köszönöm azoknak, akik megértették és segítették az egyházkerület vezető szolgálatban levő tagjainak munkáját, törekvését.

Köszönöm a jó szándékú észrevételt, bírálatot, helyreigazítást.

Hiszem, hogy mindig Istentől kapott lehetőség egy-egy „mérőföldkőnél” megállni, visszanezni és így indulni tovább hálaadással, bűnbánattal okulva a jóból, és tanulva a hibás döntések vagy végrehajtások kudarcaiból. Legyen ez így most is.

„Mindeddig megsegített minket az Úr!” Sám. I. 7. 12.

Kenyai betlehemes

A *Dunamellék* jelen, kezünkben lévő számához mellékelünk egy CD-t, már köztünk nem levő, áldott emlékkü lelkipásztor testvéreink igehirdetéseivel.

A gondolatot elindító lelkésztestvérünk – Kósa István – azzal a szándékkal tette le az asztalomra előzetes javaslatát, majd magát a CD-t, hogy autóban utazva, vagy éppen odahaza néha ne az aktuális rádiós zenét vagy reklámokat hallgassuk, hanem egy-egy igehirdetésből hangzó evangéliumi biztatás, vigasztalás vagy bűnbánatra hívó szó építsen bennünket. Legyen áldás ezen a kezdeményezésen! Köszönettel vesszük a visszajelzéseket, amelyek vagy tovább viszik, vagy megállítják ezt a kezde-

ményezést. A lemez hangzómínőségéért nem a gyűjtő és a készítő a hibás, hanem annak a kornak a technikája, amelyben a felvételek készültek.

A *Dunamellékkel* együtt postázzuk a *Téka* különszámát egy képeslappal a jelenlegi hallgatókról, amely a Hittudományi Karnak – maradjon meg nekünk egyszerűen Teológiának – bemutatására hivatott, elsőrendben azon fiatalok számára, akik a lelkészi szolgálat nehéz, de a világon legszébb hivatását akarják választani. Amennyiben az egyházköztségben több példányra lenne szükség, kérem, jelezzék, mert tudunk küldeni, hogy a potenciális, tehát valóban a pályaválasztás előtt álló és lelkészi szolgálatra gondoló testvéreink kezébe kerüljön.

Kívánok minden lelkipásztor, gondnok, főgondnok, presbiter testvérünknek és az egész gyülekezetnek áldott adventet-karácsonyt és Isten kegyelmes vezérlete alatt megélt 2009-es esztendőt.

Legyen valóság mindannyiunk életében az angyalok karácsonyi evangéliuma:

„Mert megszületett néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus.” Luk. 2. 11.

Varga László,
főjegyző

AZ ELMÚLT IDŐSZAK NÉHÁNY FONTOS ESEMÉNYE

- a 2008. áprilisi közgyűlés óta május 5-én, június 11-én, augusztus 27-én, október 1-én, november 5-én volt esperesi-gondnoki értekezlet, augusztus 27-én tanácsülés, szeptember 2-án és november 13-14-én közgyűlés, végül december 10-én cikluszáró esperes-gondnoki értekezlet
- szeptember 27-én egyházkerületi ifjúsági nap volt Pakson *Erőforrásaink* címmel, ennek keretében iktatták be az egyházkerületi ifjúsági lelkészét, Fodorné Ablonczy Margitot

Fodorné Ablonczy Margit, ifjúsági lelkész beiktatása

KRE HTK vendége volt Kányádi Sándor erdélyi költő

- október 7-én a székház dísztermében a KRE HTK vendége volt Kányádi Sándor erdélyi költő
- kerületi lelkésztovábbképző kurzus volt november 3-7. között Monoszlón családlátogatás témában, valamint szeptemberben elindult az egyházkerület lelkésztovábbképzése keretében a KRE Jogi karával együtt kialakított *jogi szakokleveles lelkész* végzettséget adó képzés
- Barsiné Pataky Etelka EU-parlamentari képviselő asszony vendégeiként 38 fős lelkészcsoporthoz utazhatott a kerületből Brüsszelbe az uniós döntéshozatali rendszerrel ismerkedni december 1. és 3. között

AMIRŐL ELŐRE TUDUNK:

- 2009: Kálvin-év
- 2009. január 12-én egyházkerületi lelkészértekezlet

66-OS ÚT INTERAKTÍV BIBLIAKIÁLLÍTÁS

A *Biblia Évében* a 66-os út c. interaktív bibliakiállítást budapesti teológushallgatók, egyetemisták és ifisek tervezték és valósították meg. Az egész év során számos helyen, gyülekezetekben, iskolákban, fesztiválokon állítottuk ki, mely sok érdeklőt vonzott. A Biblia előállításának nyolc fázisát szemlélhették meg a látogatók az „Isten útja az emberig” c. részben, ahol interaktív formában lehetett rendezgetni a Biblia könyveit, rajzolni eredeti betűket, kipróbálni a nyomtatást. Az „Ember útja Istenig” c. részben pedig a képzőművészet és a zene segítségével találkozhattak a látogatók az istenkereső ember művészi alkotásaival. A vendégkönyv biznysága alapján a kiállítás szép sikert aratott és maradandó élménnyel távoztak a látogatók az interaktív kiállításról. Fontosnak tartottuk, hogy a Biblia évében az emberek a Szentírás útmutatásával az Élő Istennel találkozzanak. Ezért is kölcsönöztük jelmondatunkat a János evangéliuma 20,31-ből:

**„Ezek pedig azért írtattak meg, hogy higgyétek:
Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben
életek legyen az ő nevében.”**

RÖVID STATISZTIKA:

A kiállítást (az iskolai helyszínekkel együtt, ahol osztály vagy hittanórai keretben is voltak látogatók) kb. nyolc-kilencezren tekintették meg.

HELYSZÍNEK:

- Egyházközség: 10
- Iskola: 6
- Egyházközség és iskola: 2
- Egyetem: 4
- Szabadtéri: 6
- Világi helyszín: 10
- Fesztivál, nyitott alkalom: 5
- Határon túl: 1
- Három napnál rövidebb: 3
- Nem református (evangélikus) helyszín: 2

Több helyen az iskola és az egyházközség közös szervezése volt.

A világi helyszín többször jelent nyitott terű, de egyházi szervezésű programot.

Egy helyszín több kategóriának is megfelel, ezért jöhet ki több szám az összesítésben.

A kiállítást a 2008-as évre terveztünk, de már kaptunk öt meghívást a következő évre is, többet a határon túlra, pl. Erdélybe is.

**ISTEN NEVE LEGYEN ÁLDOTT
A MEGVALÓSULT PROGRAMOKÉRT!**

Élet a teológián

KÖZÖS EBÉDEK:

A teológián a 2008/2009-as tanév első félévében a következő szervezetek és gyülekezetek látták vendégül a teológusokat és professzoraikat, valamint a székház dolgozóit a csütörtöki exhortáció utáni megvendégelésen:

Szabó Gábor vállalkozó, Erdélyi ebéd (családok felajánlásai), Vértessaljai Egyházmegye, MRE Zsinat, Teológia, Dunántúli Egyházkerület, Északpesti Egyházmegye, Kend magad! ebéd, Délpesti Egyházmegye, Budapest-Déli Egyházmegye, Budapest-Északi Egyházmegye, Egyházkerület

TEOLÓGUSNAPOK ÉS EGYÉB ALKALMAK A 2008/2009-ES TANÉV ELSŐ FELÉBEN

Az elmúlt félévben a következő gyülekezetek meghívására „szálltunk ki” a Ráday 28-ból teológusnap keretében: **Százhalombatta, Kijev (Ukrajna), Lovasberény, Szék (Erdély), Tiszakécske, Csősz-Soponya, Csaba utca (Budapest), Felsőőr (Ausztria), Ócsa, Helvécia- Ballószög, Skót Misszió (Budapest).**

Teológusokat kértek fel evangélizációs és adventi szolgáltatókra **Százhalombattán és Mátyásföldön**, valamint a felvidéki **Berzétén** és környékén. Többen részt vettek a Lónyay Gimnázium csendesnapján.

Az **Ágoston Sándor Alapítvány** több tájékoztató utat tett a határainkon túlra. A **Vajdaságban** egy istentiszteleti hely létrehozásán fáradoznak, **Erdélyben** pedig az árvaházak támogatásának lehetőségeiről tájékoztódtak. Segítettünk a Baár-Madas Református Gimnázium által gyimesi csángó gyermekeknek gyűjtött taneszközök, táskák, íróeszközök, könyvek eljuttatásában.

Az elmúlt nyáron is két építőtábort szervezett az Alapítvány, amelyek során **Magyarigenben** és környékén (főleg **Sárdon**), valamint a felvidéki **Berzétén** (Rozsnyó mellett) végeztek a teológusok nem kevés munkával járó szolgálatot, az utóbbi helyen egy gyülekezeti ház-árvaház felépítésében hollandokkal együtt dolgoztak. Ezeket a táborokat az Ágoston Sándor Alapítvány segítette, szervezte és támogatta.

A spirituális és néhány diák részt vett októberben a **20+ ifjúsági konferencián** Kolozsváron.

TANULMÁNYUTAK:

Nyáron a **Székelyföld meghódítása** c. tanulmányi kirándulás keretében a varázslatosan szép **Székelyföldet** járta be a teológusok egy csoportja, mely során sok szép és gazdag élményben volt részük. Nagyobb szabású tanulmányutat szerveztek **Kenyába**, ahová a teológia 12 fős küldöttsége látogatott el. A nairobi St. Andrew's Presbyterian Church vendégeként a hallgatók részletes bepillantást nyerhettek az afrikai keresztyénység mozgalmas életébe, missziójába. Az útról több fórumon is beszámoltak, az egyházi médiumokon kívül többek között a teológián, a Kisppest-Rózsatéri gyülekezetben, a Kálvin téri gyülekezetben, Naszályon és több teológusnapon.

A félév során vendégünk volt **Kányádi Sándor** költő, akivel szép estét töltöttünk el együtt.

OTTHONÓRÁK:

Az egyházkerületi székház által felügyelt kollégiumban lakó „külsős” (nem teológus) hallgatók számára a teológia spirituális szervezett hétfő esténként **Otthonórákat**, amelyek fele felsőbb éves teológushallgatók által tartott bibliaóra, másik részük pedig bemutatkozó vagy közösségépítő alkalom volt. Ennek során ismerkedhettek meg a diákok Veszélka Tamás egyetemi és Fodorné Ablonczy Margit ifjúsági lelkésszel.

A tiszakécskei teológusnapon

Teológusok Székelyföldön

Tanulmányúton Kenyában

EGYÉB PROGRAMOK:

A **Biblia Évében** – amint arról előző számunkban is hírt adtunk – a **66-os út** c. interaktív bibliakiállítás terveztek és valószínűleg meg is valósult az egész országon. Ennek a kiállításnak felállításában és üzemeltetésében is közreműködtek a teológushallgatók.

Bölcsföldi András spirituális

TANÁCSÜLÉS

2008. augusztus 27.

Egyházkerületi Tanács 2008. augusztus 27.

6. AZ EGYHÁZKERÜLET 2008. ÉVI KÖLTSÉGVETÉSÉNEK MÓDOSÍTÁSA

Előterjesztő: Varga László

1. Az Egyházkerületi Tanács a Dunamelléki Református Egyházkerület módosított költségvetését elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerület Tanácsa felkéri az egyházkerület elnökségét, hogy vizsgálja meg a Mátraszentimre-Galyatető Fenyő utca 9. szám alatt található 1065, 1075, 1076 hrsz-ú ingatlanokat, a rajta levő panzió épületével együtt. Amennyiben az épületet jogilag tisztának, állagában jónak, egyházi konferencia céljára használhatóság vonatkozásában megfelelőnek találja, és a Mátraházi Konferencia-központtal közös működtetés feltételei biztosí-

tottak, gazdaságosak, úgy az Egyházkerület költségvetésében foglalt kockázati céltartalék, általános tartalék és lekötött tartalék terhére 75 M Ft, azaz hetvenötmillió forintos maximális vételárért felhatalmazza az egyházkerület elnökségét az adás-vételi szerződés megkötésére.

7. A TANÁCS ÜLÉSÉNEK BEREKESZTÉSE

Előterjesztő: Szabó István

A Dunamelléki Református Egyházkerület Tanácsa köszönetét fejezi ki **Varga László** egyházkerületi főjegyző úrnak, az egyházkerület gazdasági életének irányításában kifejtett fáradozásáért, azért a szép eredményért, amely egyházkerületünk életében megtapasztalható.

KÖZGYŰLÉS

2008. szeptember 2.

3. A KÖZGYŰLÉS MEGNYITÁSA

Dr. Nagy Sándor egyházkerületi főgondnok:

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

A Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlését, elnöktársammal egyetértésben, megnyitom. Tisztelettel és szeretettel köszöntöm a közgyűlés alkotó és tanácskozási jogú tagjait és előadóit, vendégeinket, munkatársainkat, valamint a sajtó jelenlévő képviselőit.

Mindenek előtt megköszönöm Szabó püspök úr bevezető áhítatát, s életére, szereteteire és a reá bízottakra Urunk gazdag áldását kérem és kívánom!

Közel 6 éve közös hajóba szálltunk, mely a Magyarországi Református Egyház flottájának egyik fontos zászlóshajója. Ez a hajó lassan-lassan partot ér. Ez a partraszállás abban különbözik a többtől, melyre együttes utazásunk, munkánk közben többször is sor került, hogy a következő útra kelés más, megváltozott tisztkarral valósul meg. Az a jó az egészben, hogy nem idegen hatalmak által kiagyalt összetételű, ismeretlen tisztkar vár a feladatra, hanem egy olyan csapat, melynek tagjai ismét közülünk fognak kikerülni. Ismerjük őket, s akiknek ez fontos volt, azok már számba is vették képességeiket, teljesítményeiket, hogy ne csak maguk közül válasszanak, de a személyi állományról is eleget tudjanak ahhoz, hogy mindez ne vakrepülés legyen, hanem jól átgondolt, józan és bölcs döntésekből felépített akció.

A tengeren partközelségben lecsillapodnak a hullámok, s a hullámtörő gátaikon túl, biztonságos mólók oldalán már veszélytelenül le lehet horgonyozni. Úgy tűnik, esetünkben még

nem egészen erről van szó! Régen kelt hullámok ahelyett, hogy elenyésznének, tovább dagadnak, s kétségessé válik, lesz-e csend az őrsváltás perceiben. Ilyen pl. a zuglói gyülekezetben kibontakozott méltatlan pereljárási sokadalom, mely már eddig is sok kárt okozott egyháznak, gyülekezetnek, embereknek, közös ügyeinknek. De ilyen a Károli Egyetem körül e nyáron fellobbant újabb probléma-láng is, amely ha egy éve jelentkezik, akkor még kapkodás nélkül kezelhető lett volna. Most bizony ennek rendezése sem lesz könnyű a remélten méltóságteljes őrsváltásig. Más rendezetlenségek is említhetők lennének, mégis jó itt arra gondolni, hogy azok inkább a Dunamelléki Egyházkerület kerítésén kívüliek.

Egyházkerületünkben – eltekintve az említettől – viszonylagos rend uralkodik. Számos elkezdett, nagylélegzetű feladatra pontot tettünk vagy rövidesen pontot fogunk tenni. Ahogy ez lenni szokott, ha nincsenek nagyléptékű problémák, akkor a kisebb aránytalan hangsúlyt kaphatnak, még inkább, ha nem vagyunk eléggé résen, nem figyelünk a megbúvó neuralgikus pontokra. Az előző választás viharos volt! A korrektség itt-ott nagyon hiányzott. Még a Választási Bizottság sem állt eléggé hivatalosa magaslatán. De tetszett Urunknak, hogy szakadások és viharok nélkül foglalja el az akkor új tisztkar kijelölt helyét. Tanuljunk a múltból! A választási kampány első hivatalos állomása a mai, amikor megválasztjuk a Választási Bizottságot, melynek tagjai tanúságtételünkkel az Úr előtt leteszik esküjüket. Bárcsak példa lehetne ez a bő negyedéves időszak arra, miként lehet megtalálni, elfogadni, felelősséggel felruházni bántó és gyilkos indulatok nélkül azokat, akiket e közösség nagy többsége minderre legalkalmasabbnak talál. Bárcsak tudnánk mi, végleg leköszönők, mint magam is vagyok, úgy átadni megbízásunkat, tisztünket, hivatalunkat, mintha megszentelt klebdiomot adnánk annak, aki követ bennünket. Akit pedig méltónak talál a közösség, s ő vállalja is, azt határozottan erősítse meg eddigi vagy még felelősebb új tiszteben, bátran biztatva: kevesen voltak hű, sokra bízunk ezután!

6. LELKÉSZI OKLEVELEK ÁTADÁSA

Előterjesztő: Varga László

1. A közgyűlés megállapítja, hogy **Farkas Balázs István** és **Orosz Emil** a segédlelkései esküt letette, szeretettel köszönti őket, életükre, szolgálatukra Isten áldását kéri.

7. PÜSPÖKI ELŐTERJESZTÉS

Előterjesztő: dr. Szabó István

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

Mai közgyűlésünket a református egyház választási törvényében foglaltak értelmében hívtuk egybe. Egyházunk választási törvénye erre az esztendőre általános tisztújítás rendel, s ezt a legutóbbi zsinat határozattal megerősítette, s kibocsátott egy a jelölések és választások határnapjaival kapcsolatos tájékoztatót. Remélem, hogy egyházközseink presbitériumaiban – a törvény rendelkezései szerint – megtörtént a választási törvény ismertetése, s azt is, hogy ennek révén egyházmegyéink közgyűlési tagjai, kik a következő időszakban a jelöléseket megteszik, ugyanígy tisztában vannak az eljárási szabályokkal. Általánosságban annyit kívánok elmondani, hogy a korábbi választási törvény csak néhány ponton módosult, elsősorban a választások titkosságának megerősítése terén és egyes jogorvoslati tételek pontosításával. Kérem közgyűlésünk tagjait is, hogy amikor presbitériumaikban szavazásra kerül sor, ügyeljenek a törvényben foglalt, egyébként nem túl bonyolult eljárásra.

Egyházkerületi közgyűlésünknek most egyetlen feladata van, az egyházkerületi választási bizottság megválasztása, a megválasztott bizottság fogadalomtétele. Ezt követően az egyházkerületet érintő választási ügyek már ehhez a bizottsághoz esnek.

Mielőtt a választási bizottság megválasztásával kapcsolatos teendőket röviden ismertetném, engedtessek meg, hogy néhány általános szót is szóljak. Legutóbbi kerületi közgyűlésünkön többek között ezeket mondtam:

„Röviden szólnom kell az előttünk álló őszi egyházi tisztújításokról is. Elsőként annyit szeretnék megjegyezni, hogy a ciklus értékelését szeretném az őszi közgyűlésre hagyni, mert rendesen mindig az őszi közgyűlésen értékeltük a mögöttünk álló évet és fogalmaztuk meg a következő esztendő feladatait, s azt hiszem ez egy egész ciklusra nézve is igaz, amikor a 2007. évet áttekintjük, akkor tudunk teljesebben is mindent áttekinteni. Másodszor már most is szeretnék köszönetet mondani kerületünk minden választott tisztségviselőjének, mert bizony nem könnyű évek vannak mögöttünk. Sok-sok tényezőt kell figyelembe venni, ami kapcsán csak azt mondhatjuk, egyik sem tette könnyűvé ezt az időszakot. Sem egyházunk belső helyzete, sem a missziói munkánkban mutatkozó restség, sem sok-sok elrendezetlen múltbéli adósságunk, sem a fontos tisztázások rendre-módrá való elmaradása, sem sok megoldatlan kérdés annyiban maradása, sem az egyház iránti tartós és mély közöny, gyakori tehetetlenségünk, sem az olykor-máskor kedvezőtlen társadalmi-politikai körülmények, sem bizonyos társadalmi csoportok hol rejtett, máskor nyílt egyházellenessége. Bár, kérdezhetnénk, volt-e valaha is könnyű időszak az Anyaszentegyház életében? Mert ha olykor a külső körülmények okán korszakosan könnyűnek látszott is a helyzet, utóbb mindig nyilvánvalóvá lett: mindig csak az evangélium iránti hűség, a Krisztusnak való feltétlen elkötelezettség adhatta boldog bizonyosságot, s ugyanez áll a nehéz időkre is. Köszönöm, ha ennek a bizonyosságnak az alapján munkálkodhattunk együtt eddig, s teszem hozzá: remélve elnyerni a bizalmat, munkálkodhatunk majd együtt a következőkben

is. Harmadszor nagy alázattal kérek mindenkit, hogy az előttünk álló tisztújításon is tartsa szem előtt hitvallásunk idevonatkozó, szép biblikus szabályát. „Az egyházi hivatal tisztségét pedig senki sem bitorolhatja, azaz megvesztegetésekkel, vagy másnemű fondorkodásokkal, vagy önkényűleg magához nem ragadhatja. Az egyház szolgálait hívják meg és válasszák törvényes egyházi választással; azaz válassza őket az egyház, vagy válasszák az egyház által e végből kiküldöttek ünnepélyesen, szép rendben, háborúság, zavar és viszálykodás nélkül. De ne akárkit, hanem csakis alkalmas, kellő és tiszteletreméltó képzettséggel, kegyes ékesen szó-lással, természetes életbölcösséggel bíró, általában mértékletességgel és tisztességes élettel tündöklő férfiakat válasszanak meg amaz apostoli szabály szerint, amely 1. Tim. 3. és Tit. 1. részében van előadva. És akiket megválasztanak, azokat avassák föl a vének, nyilvános imádsággal és kézrátetéssel. Itt kárhozzatjuk mindazokat, akik saját kényök szerint futnak, (Jer. 23,21) noha nincsenek megválasztva, sem kiküldetve vagy felavatva.” (II. Helvét Hitvallás 18.8) Legyen ez a mi szabályunk is. Kívánom, hogy ezt a szabályt magunk előtt tartva keressük meg, vizsgáljuk meg, jelöljük és válasszuk meg a következő ciklusra mindazokat, akikre az egyházkormányzás nem könnyű terhét kell rábíznunk: ordine justo, et absque turba, seditionibus et contentione – szép rendben, háborúság, zavar és viszálykodás nélkül. Legyen így – imádkozzunk érte!”

Köszönettel tartozunk mindazoknak, akik ebben állnak, és továbbra is erre buzdítok mindenkit.

Miközben majd a választási bizottságunkat felállítjuk, kérem, hogy mindenki hordozza magában csendes imádságban is Végh Barna testvérünket, egyházkerületi jegyzőnket, aki súlyos beteg, s holnap műtik a sebészeti klinikán. Gyógyítsa meg őt a Mindenható, adja vissza családjának, gyülekezetének, egyházunknak!

Néhány ténytet szeretnék még az előterjesztésben ismertetni.

VÁLASZTÁSI TUDNIVALÓK 2008-2009

Határidők és feladatok:

Szeptember 30-ig

Az egyházmegyei és egyházkerületi választási bizottságok megalakítása. Az egyházmegyei közgyűlések jelölnek a hatáskörükbe tartozó tisztségekre.

Október 30-ig

A választási bizottságok kibocsátják a szavazólapokat a presbitériumoknak.

November 30-ig

A szavazatokat vissza kell küldeni az illetékes választási bizottságokhoz.

December 31-ig

Össze kell hívni az egyházmegyei közgyűléseket. Ki kell hirdetni a választási eredményeket, amelyeket a közgyűlés megvizsgál, megerősít, és beiktatja a megválasztott tisztségviselőket. Megválasztja mindazon tisztségviselőket, akiknek megválasztását a törvény az egyházmegyei közgyűlés hatáskörébe utalja.

Január 31-ig

Az egyházkerületi közgyűléseken ki kell hirdetni a választási eredményeket, majd azok megvizsgálását és megerősítését követően a megválasztott tisztségviselőket be kell iktatni.

Február 28-ig

Az új Zsinat alakuló ülése, a törvényben megszabott tisztségviselők megválasztása.

Az egyházmegyei közgyűlés jelöli, a presbitériumok választják a/ egyházmegyei jelöltek: esperes, egyházmegyei gondnok, főjegyzők, zsinati tagok, póttagok
b/ egyházkerületi jelöltek: püspök, főgondnok, főjegyzők

Az egyházmegyei közgyűlés választja

em. jegyzők, em. tanácsosok, ek. tanácsosok, ek. közgyűlési képviselők, em. bíróság tagjai, em. jogtanácsos, em. pénztáros, em. számvevő, em. levéltáros, em. fenntartású iskolák igazgatótanácsának elnöke

Az egyházkerületi közgyűlés választja

ek. jegyzők, ek. bíróság tagjai, ek. jogtanácsos, ek. gyűjteményi igazgató, ek. fenntartású iskolák igazgatótanácsának elnöke, püspöki titkár, ek. pénztáros, ek. számvevő, ek. levéltáros, zsinati tanintézeti és egészségügyi tag, ek. oktatásügyi főtanácsos

A mai közgyűlésünkön, amely a választási bizottság megalakítására gyűlt egybe, teendőnk a választási bizottság tagjainak jelölése, és titkos szavazással való megválasztása. Az egyházi választási törvény 45 §-a rendelkezik erről, a törvény előírja, hogy az egyházkerületi közgyűlés saját tagjai közül 3-7 tagig választ választási bizottságot. A Dunamelléki Egyházkerület szokása szerint 7 tagú választási bizottságra tegyünk javaslatot. Régi szokás szerint általában egy-egy megyéből jelölnek választási bizottsági tagot, arányosan lelkészi és világi tagokat. A jelölés és a titkos szavazás után, megtörténik a szavazatszámolás, az eredmény kihirdetése után, a megválasztott választási bizottság fogadalmat tesz előttünk, majd megtartják maguk körében ülésüket, és önkörükből megválasztják a választási bizottság elnökét, és ettől a pillanattól kezdve egyházkerületünkben és megyéinkben a választási dolgok, ha és amennyiben az egyházkerületig érnek, vagy esnek, ennek a választási bizottságnak a hatáskörében lesznek.

8. EGYHÁZKÖZSÉGEK SZAVAZATI SZÁMÉRTÉKE

Előterjesztő: Varga László főjegyző

2008. április 9-én tartott ülésén az Egyházkerületi Közgyűlés megtárgyalta az egyházközségek szavazati számértéké-

ről tett előterjesztést. Jegyzőkönyvbe foglalta az esperesek által felterjesztett adatokat, azzal a meghagyással, hogy azokat az egyházmegyei közgyűléseknek jóvá kell hagyniuk. Ezek a jóváhagyások megtörténtek, egyedül a Budapest-Északi Egyházmegyében született módosítás. A Budapest-Kálvin téri Egyházközség szavazati számértékét kettőben állapította meg az egyházmegyei közgyűlés, azaz eggyel növekedett a számérték.

Ennek értelmében a 2008. január 1-jétől 2011. december 31-ig terjedő időre az egyházközségek szavazati számértéke – a fenti módosítással együtt – az alábbiak szerint alakul:

Baranya	30 egyházközség	36 szavazat
Bács-Kiskunság	38	45
Budapest-Dél	28	36
Budapest-Észak	31	34
Délpest	47	57
Északpest	50	50
Tolna	31	31
Vértesalja	35	37
Összesen:	290 egyházközség	326 szavazat

1. Az egyházkerületi közgyűlés az egyházmegyei közgyűlések határozatai alapján megállapítja, hogy a nyolc egyházmegyébe bekebelezett 290 egyházközség szavazati számértéke 326.

10. AZ EGYHÁZKERÜLETI VÁLASZTÁSI BIZOTTSÁG TAGJAINAK NYILATKOZATA ÉS ESKÜTÉTELE

Előterjesztő: dr. Sípos Ete Álmos egyházkerületi jegyző:

Az egyházkerületi közgyűlés megállapítja, hogy **Barthos Zoltánné, Csaholczi László, Erdős Bálint, Kiss László, Pintér Gyula, Szőke Imre, Zsirka László** egyházkerületi választási bizottsági tag az esküt letette. Életükre, szolgálataikra Isten áldását kéri.

KÖZGYŰLÉS

2008. november 13–14.

PÜSPÖKI JELENTÉS

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

Egyházkerületünk szokása szerint ebben az esztendőben is két rendes közgyűlést tartunk. E mostani a második, melyen gyűléseink életét tekintjük át, illetve a kerületi bizottságok jelentéseit hallgatjuk meg, és régi szép szokás szerint este az egyházmegyék által javasolt lelképásztorokat szenteljük, ezzel is megerősítve őket szent hivatásukban. Mégis különleges a mai közgyűlés, több okból is. A legnyilvánvalóbb ok, amelyben érzésem szerint sok kétértelműség rejlik, hogy közgyűlésünk éppen az általános tisztújítások idejére esik, amit egyházi köznyelvünk ciklus-váltásnak is szokott nevezni. Valóban, sokan közülünk a következő időszakban már nem töltenek be választott tisztséget egyházi testületeinkben, részben mert az adott tisztségre nem választhatók, részben mert nem vállaltak jelöltséget, részben pedig mert presbitériumaink talán nem őket választják a jelöltek közül. Így óhatatlan, hogy azok is, akik már nem lesznek ilyen szolgálatban a következő időszakban, és azok is, akik

folytatják, e hatodik év végén megálljanak egy pillanatra, és számot vessenek a mögöttünk levő időszakokkal. Ugyanakkor sok félreértés is adódhat a kifejezésből: ciklus-váltás. A kifejezés elhomályosíthatja, hogy egyházunk életében első rendben az Istentől kapott feladatok és lehetőségek felismerése a döntő, és bizony Isten időszámítása sokszor egészen más, mint a miénk. De ha igazodni tudunk Isten időrendjéhez, azt aligha mondhatjuk, hogy egyházunk döntő élettevékenységei tekintetében bármit is befejezhetünk volna. Így kérem a főtiszteletű közgyűlést, engedje meg, hogy csak részben engedjek annak a kényszernek, hogy egy lezárt időszakra számoljak be, és ugyanakkor mégis hadd szóljak a mögöttünk levő évek általános jelenségeiről.

SZELLEMI ERŐVONALAK – TISZTÁZÁSOK

Református egyházunkat és benne egyházkerületünk életét mindig is döntő módon határozza meg az a kérdés, hogy milyen szellemi-lelki erővonalak mentén tájékozódunk. Felismerjük-e, és meg is fogalmazzuk-e az Istentől kapott feladatokat és lehetőségeket, kérünk-e azokhoz mennyei erőket, és küldetésünk

rendjében értékeljük-e azokat? Nagy általánosságban azt mondhatom, hogy az elmúlt hat esztendő több fontos kérdés tisztázásához járult hozzá, és ezek, ha nem is végleges egyértelműséggel és nem is mindent lezáró módon, de segítenek a mai helyzetet is megérteni. Legelőször annak a benyomásnak kell hangot adnom, hogy a mögöttünk levő időszakot, a mostani napokat is – és talán a közeljövőt is – különös ellentmondás hatja át. Egyrészt egyházunk szellemi értelemben mintha még foglya lenne a pártállami diktatúra idején kialakult reflexeknek. Másrészt viszont közösségeinket erősen áthatja az a lelkesültség, amely a rendszerváltás idején jelentkezett. S ha e kettőt az idő mérlegére vetjük, illetve tapasztalatainkkal ütköztetjük, az eredmény újra csak egy különös ellentmondás lesz. A lelkipásztorokkal és presbiterekkel folytatott személyes beszélgetések, az egyházmegyéből beérkező esperesi jelentések illetve bizottsági beszámolók is tükrözik ezt az ellentmondást.

Egyfelől még mindig sokszor jelentkezik a „nem lehet” lelkülete, és ennek megannyi változata. Ez azt sugallja, hogy egyházunk általános helyzete, szolgálatunk minősége és hatása, a társadalomban elfoglalt helyünk, megbecsültségünk és öntudatunk nem egyéb, mint külső – jórész politikai – tényezők függvénye. Ha tehát, mondjuk, a politika úgy akarja, akkor minden jól halad, ha a politika nem akarja – és mostanában minden jel szerint nem akarja –, akkor, úgymond, mi aligha tehetünk valamit. Ez a „nem lehet” azonban semmiképpen sem biblikus és református magatartás. Ez a lemondás sok esetben – megértem – konfliktusok elkerülését is szolgálhatja, de számomra inkább azt az 1950-es években sokszor hangoztatott szótlatot idézi, amelyet annak idején a dunamelléki püspök mondott egy lelkipásztornak, édesapámnak, akit egy tekintélyes gyülekezet hívt meg: Imrém, csak ne csinálj semmit, abból nem lehet baj!

Másfelől sok-sok tette kész, sőt igen tevékeny és sokat fáradózó lelkipásztorunk, presbitérünk, gyülekezeti munkásunk, tanítónk, tanárunk, szociális munkásunk ad hangot, ha nem is csüggedten, de mindenképpen fáradtan és egyre fáradtabban, egyfajta tehetetlenség-érzésnek. Leginkább azokon a területeken jelentkezik a lelkesültség csökkenése, ahol oly szívesen látnánk a növekedés jeleit. Azt reméljük ugyanis, hogy a gyülekezetek naponként gyarapodnak az üdvözülőkkel, hogy megkezdett munkáink jó végre jutnak, hogy újabb gyülekezetek és intézmények létesülnek, hogy mindaz, amit Isten országa építésében végzünk, szép eredményeket mutat, hogy meghallgattatik a zsolttár: kezeink munkáit tedd állandóvá! Ma sok-sok magvető kérdezi: mikor láthatjuk, hogy szárba szökken a vetés, s mikor hívhatjuk boldog szívvel az aratókat, mert ugyan más a vető és más az arató, ám jó lenne tudni, hogy a mi munkánk nem hiábavaló. Sokan imádkoznak ma is ébredésért! S éppen azért, mert közönyt, olykor megvetést, romlást, süllyedést látnak egy olyan országban, ahol mintha egyre eltökéltebbek a „nem lehet” bajnokai, akik a pokol felé vezetik népünket. Ezek a tapasztalatok, sajnos, sokszor az egymáshoz való viszonyunkat is eltorzítják. S ha valamit, akkor ezt a tehetetlenségből, lemondásból, csalódottságból fakadó csüggedést, a „nem-lehet” halálos ideológiáját kellett gyógyítanunk az elmúlt hat esztendőben is. Lelkipásztorok nyilatkoztak keserűen kemény szívű és szűkmarkú presbiterekről, presbiterek fordultak szembe sokszor általuk tehetetlenné ítélt lelkipásztorokkal, presbitériumok kezdtek az egyházmegyéktől előrébbjutást követelni csakis rájuk eső ügyekben, egyházmegyék hátrítottak megoldhatatlan feladatokat és elvárásokat lelkipásztorokra és gyülekezetekre. S olykor az egyházkerület testületei is átélhették, hogy amiben szent igyekezettel voltak – tanáccsal, segítséggel, közbenjárással, intézkedéssel –, nem tudtak segíteni, viszont még a Úr eljövételét is rajtuk kérték számon.

Meggyőződésem tehát, hogy még ezen a közgyűlésünkön is tisztázó szót kell mondanunk. Elsősorban arról, hogy mi Isten népének a feladata, küldetése itt ebben a világban, itt, Magyarországon, itt, Dunamelléken. Nemrégiben fejeztük be Márk evangéliuma olvasását, melynek végén ott áll isteni tömörséggel az elküldő parancs: hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek! Ha fáradozásaink, gyülekezeteink élete, egyházi testületeink tevékenysége, megfontolásaink, vitáink és döntése-

ink ennek a küldetésnek a betöltésére irányultak, akkor nincs miért panaszszal lennünk, mert azt tettük, ami nekünk parancsolva volt. S ha valóban ezt tettük, dicsekednünk sem kell, mert ezt nem magunktól találtuk magunknak, hanem szolgálatba kaptuk megváltó Urunktól. Igen örülök annak, hogy kerületünkben ma már sehol nem tapasztalom azt, hogy a misszió és az evangélizáció örök ügye amolyan melléktéma lenne. Hanem éppen ellenkezőleg: olyan magától értetődő és nyilvánvaló feladat és cél, amelyen mindent megmérhetünk, és amelyért szabad szívvel mindent megtehetünk.

Tisztáznunk kell újra, hogy milyen elvekre épül egyházunk közössége, és hogy valóban készek vagyunk-e ezeknek érvényt szerezni. Bár közgyűlésünk legtöbb tagja – ahogy szoktuk mondani – beleszületett református egyházunkba, s csak igen kevesen vannak itt, akik felnőtt fejjel döntöttek úgy, hogy egyházunkhoz csatlakozva lesznek reformátusok, azt hiszem, ezt a tisztázást életünkben legalább egyszer mindannyian elvégeztük, máskülönben aligha lehetnénk – Makkai Sándor szavával – öntudatos kálvinisták. Ez pedig az a boldog felismerés, hogy a református egyház közösség-elve áll a legközelebb a bibliai mértékekhez. Az apostol szavával csak akkor van ékesség és jó rend egyházunkban, ha a közösség nem közönség, hanem olyan testület, mely Krisztus testeként él, s e testnek maga Jézus Krisztus a feje. Az életünket és a jövőnk meghatározó irányok, elvek és örök döntések tehát nem a mi belkörülnkben születtek, azokat nekünk imádságban kell elkérnünk az egyház Urától. Igen, amikor ez világossá válik, akkor egy még nagyobb feladat következik, az, hogy engedelmesek is legyünk hűségű Megváltónknak. A hangunk akkor tiszta, ha dicsekedés helyett csak dicsőítést szólunk. És szolgálatunkra sincs más igaz mérték, mint az állhatatos hűség.

Ezért örülök annak, hogy a mögöttünk levő időben tisztázódot hatott, hogy elsőrendű feladatunkból – a misszióból – következik valamennyi közösségünk megtartása, formálása és továbbépítése. Ezt a munkát azonban komoly viták kísérték. Sőt, például olyan területeken, mint a szórvány-gondozás, vagy az anyagiakban erőtlenségek megerősítése, vagy éppen új gyülekezetek szervezése, sokszor kifejezetten heves és megrázkódtató vitákat kellett kiállani, és hamis felvetéseket cáfolni, mert számos szempont és érdek jelent meg és ütközött. Például hogy kevéske anyagi erőnket mire fordítsuk? Vagy hogy nem sérül-e gyülekezeteink szimbolikus öntudata, méltósága? Vagy hogy elkezdhetünk-e valamit, aminek nem látszik a vége? Azonos-e a Léleknek való engedelmisség a felvillanó lehetőségekkel való improvizálással? Csak egy szempontot nem vitatott senki – s ezt a gyógyítás jelének vehetjük –, hogy nincsen olyan közösségünk, amelyről lemondanánk.

Voltak azonban kudarcaink is. A közösség-építés elve sok megpróbáltatáson ment keresztül akkor is, amikor fegyelmi ügyekbe ütköztünk. Szólnunk kell ezekről is, és pedig éppen a fentiek fényében, hiszen ahogy Kálvin mondja, az egyházfegyelem az idegek szerepét tölti be az anyaszentegyház életében. Mindannyian jól tudjuk, hogy amikor egyházunk életében kudarokról szólunk, azok első renden a fegyelmi ügyeket jelentik. Én magam személyesen úgy látom, hogy amikor egy-egy ügy, vita, valamely tisztázatlanság vagy éppen komoly vétek vagy bűn már bíróság elé került, akkor eleve kudarcról kell szólni. Egészen más megelőzni a bajt és vétket, békésen és testvériesen megoldani, és teljességgel más bírót elé vinni. Ez utóbbi már az az eset, amikor sem orvosolni, sem eltűrni nem lehet a bajt. Az újszövetségi kép, a Krisztus teste fényében láthatjuk, hogy az elmúlt időszak kirívó és súlyos fegyelmezhetlenségei éppen ezt a közösségi elvet sértették. Amikor ugyanis tehetséges és megbecsülésnek örvendő egyháztagok, presbiterek, lelkipásztorok és tisztségviselők kerültek konfliktusba gyülekezetükkel, presbitériumukkal vagy egyházunk jó és szép rendjével, szinte minden esetben – lett legyen szó el nem végzett munkákról, hamis ambíciókról, vagy éppen anyagiakról – az tűnt elő, hogy az önös egyéni érdek vagy az ömberi indulat lett kárára a gyülekezet és a közösség életének – s magának annak, akit fegyelmezni kellett.

Az elmúlt hat esztendő hangsúlyos feladatának éreztem püspökként is, hogy egész egyházunk közbékességét szolgáljam. Igen, most őszintén kell arról is szólni, hogy e mostani ciklusunkat megelőző időszakban sok-sok feszültséget gyűlt fel a kerületek egymáshoz való viszonyában, de elsősorban zsinatunk munkájában. Olykor sajnos ettől zengett az egész egyház, s nem a Krisztus dicséretétől. Ennek sok oka lehetett, s némelyiket maga az idő oldotta meg. De voltak olyan ügyek és meggyőződések is, amelyek erősen akadályozták, hogy egyházunk úgy mutakozhasson meg a magyar társadalomban, mint a jó békesség közössége. Márpedig Jézus példázata szerint mit ér az a ház vagy ország, amelyik önmagával meghasonlott? Beiktatásom után számos olyan lépést kezdeményeztem és tettem, amellyel legjobb meggyőződésem szerint egyházunk közbékességét szolgálhattam, s ezeket ma is maradéktalanul vállalom, még ha bizonyos esetekben ez naivitás volt is. Soha uszító szónak, súsárlásnak, hiú indíttatásoknak, provokációknak, üzenetéseknak – mert ilyenek is voltak – nem engedtem. S tett így sokszor egyházkerületi közgyűlésünk is, s hiszem, hogy ezeket a döntéseinket is maradéktalanul vállalhatjuk. Soha semmilyen munkából, közös képviseléstől, egész egyházunkért való együtt-fáradozásból nem vontuk ki magunkat. Az már más kérdés, hogy a mi szempontjaink nem mindig jutottak érvényre – de ez önmagában még nem feltétlenül baj! Az viszont már igen fájdalmas, hogy ezen szempontjaink sokszor szóhoz sem jutottak. Csak egyetlen alkalommal hagytam ott – kétségbeesve – a zsinati tanács ülését, amikor egyik tiszteletreméltó esperesünktől, aki éppen az egyházmegyéjére eső kérdésben szólt volna, az elnökség – merthogy már minden előre el volt döntve – önkényesen megvonta a szót.

E területen most mégis csak egyetlen fájdalmas kudarcról szeretnék szólni. De ezt is abban a reményben teszem, hogy Isten bölcsessége jó megoldás felé fog majd bennünket vezetni. Közgyűlésünk tagjai jól emlékeznek, hogy ciklusunk kezdetén nem könnyű, de reménykeltő döntést hoztunk a Károli Gáspár Egyetem fenntartásának kérdésében, s arra kértük zsinatunkat, hogy az egyetem fenntartását vegye vissza önmagához, hiszen az egyetemet a zsinat alapította, mégpedig nem egyházkerületi, hanem országos intézménynek. Az első meglepetés akkor ért, amikor a zsinati visszafogadó határozat után kezdeményeztem az átadást rögzítő okiratok megszerkesztését, és erre azt a feleletet kaptam, hogy azokra semmi szükség, hiszen az egyetemnek mindig is a zsinat volt a fenntartója. Vagyis a zsinat vezetése azt a korábbi döntését, amelyet egyházkerületünk korábbi vezetése csikart ki, hogy ugyanis a Dunamellék legyen az egyetem fenntartója, soha az illetékes állami és minisztériumi szerveknél nem fogatosította. Akkor még azt gondoltam, hogy ez csak valami ostoba mulasztás volt, s nem is kell túl érzékenynek lennem, egy kezdő püspök csak ne tartsa merő hatalmi cinizmusnak az efféle eljárást. Az egyetemet egyébként de facto rendezett állapotban, a szűkös anyagi lehetőségek dacára adósság és terhek nélkül, működőképesen és egy kiváló rektorral az élen „adtuk át” a zsinatnak. A mögöttünk levő négy esztendőben így is működött egyetemünk. Sikerral vette az oktatáspolitikát minden mesterkéltnél változtatását, a senki által nem érthető bolognai folyamatra való átállást, és évről-évre adósságok nélkül zárt, egyedülként a magyarországi felsőoktatási intézmények közül. S noha az egyetemen és az egyetem körül voltak viták is, rektora nagy bölcsességgel tudta a karokat és az oktatókat közösségbe fogni, s jó reményünk lehetett, hogy ezen a képlékeny és sokat alakíthatott formán, ami az egyetem, előbb-utóbb megjelenik a református karakter, és így azok, akik annak idején bátor szívvel, sok ellentmondást leküzdve megalapították, boldogan megérhetik, hogy eredeti céljuk is felragyog. Ma azonban szomorúan kell arról szólnunk, hogy az elmúlt évben valami mégis elsikkadt, s talán éppen a református szellem érvényre juttatása látszik veszni, vagyis egy jövődó református értelmiségi nemzedék felnevelése, s ebből következően a magyar közélet és kultúra református szellemi formálásának lehetősége. S a helyébe aranyborjú állított, melynek neve is van – zsinatunk vezetői nem is titkolják –, így nevezik: rentabilitás. Közgyűlésünk tagjai elég sok részletről tájékozódhattak már, részben a sajtóból, részben a zsinati ülésekről, részben a szállongó

szóbeszédből. Arról azonban talán kevesen tudnak, hogy a Reformátusok Lapjában két hete megjelent nyilatkozat, melyben zsinatunk elnöke legteljesebb dicséretben részesíti az egyetem rektorát, aki lemondott, csak egy dologban hibáztat. Mert az igaz, hogy az egyetem egyházunk megbecsült intézménye volt és marad. Az is igaz, hogy dr. Szűcs Ferenc egyházunk és a magyar felsőoktatás egyik legmegbecsültebb tudósa, s az is igaz, hogy az egyetemen folytattak könyvvizsgálatot, amelynek során találtak hiányosságokat, s az igaz, hogy a rektor az egyetem jó hírét és békességét szem előtt tartva állt félre. Csak arról nem hallottunk, hogy e nyilatkozatot tevő zsinati elnök legalább egy esztendeje már, bármiféle vizsgálatot megelőzően is, folyamatosan hangoztatta a rektor alkalmatlanságát, s lemondását követelte nem egy ízben, végezetre nemcsak szóban, hanem írásban is. Vajon mit bizonyít, hogy még a rektor lemondása előtt nyomásgyakorlás céljából egybehívták a zsinati tanácsot, majd miután a rektor lemondott, a zsinati tanács ülését lefűjték? Mégpedig olyan gyorsan, hogy némelyeknek még értesítést sem küldtek az ülés elmaradásáról.

A szomorú és érthetetlen történet gyökere meggyőződésem szerint abban van, hogy tisztázatlan maradt: mi a célja egy református egyetem működésének? S továbbmenve, mi a célja általában a református egyházi oktatásnak, s még tovább menve, mi a célja minden olyan egyházunk által végzett tevékenységnek, amelynek finanszírozása normatív alapon történik, amelyhez jószerivel nem szükséges híveink adománya, gyülekezeteink áldozatkészsége, és egyházunk saját forrásainak mozgósítása sem? Ha ezen a téren érezhetek felelősséget és mulasztást, úgy alázattal megvallom közgyűlésünk előtt, ebben a kérdésben sokkal határozottabbnak kellett volna lennem, kellett volna lennünk. Hány és hány önálló jogi személyiségű intézmény született az utóbbi időben, amelyek munkájáról, egyházunkba tagoldódásáról vajmi keveset tudunk, s ha fontos is, amit végeznek, gyülekezeteinknek nem sok bemenetük van hozzá. Ugyanis ezekben, mint ahogy az egyetem esetében, is egyházunk közösségei szavának kellene érvényre jutnia, mely szó nyilván csak sok-sok tanácskozással, megbeszéléssel, vagy éppen vitával születhet meg. Most viszont annak vagyunk tanúi, hogy legtisztelietreméltóbb egyházi testületeink is egy-két ember személyi politikája körül forognak, mert hogy a zsinati tanácsot egybehívni, majd az egybehívást lefűjti csak azért, mert a zsinat elnöke egyébként minden különös indok nélkül alkalmatlannak tartja a rektort, bizony ezt az elvet sérti.

Annak viszont igen örülök, hogy egyházkerületünk életében többnyire mégis érvényesült a közösségi egyházkormányzás iránti jó meggyőződés. Hogy ez nem old meg mindent egy csapásra, sőt olykor több munkát és feladatot jelent, azt természetesen tartom. De vehettük ennek megannyi jó gyümölcsét is. Korábbi jelentéseimben már szóltam arról, hogy iskoláink és szociális intézményeink száma bővült a most záruló ciklusban. Szólhattam arról is, hogy sok gyülekezetünkben sikerült feltartóztatnunk a lelkipásztori egzisztencia teljes ellehetetlenülését. Szóltam arról is, hogy egyházunkban a dunamelléki gyülekezetek járnak az élen az adakozás és az áldozatkészség tekintetében. Szóltam arról is, hogy ezt az időszakot – annak ellenére, hogy 2002 végén és 2003 elején inkább szűk esztendőkként vizionáltuk, mégis – úgy zárhatjuk le, hogy sem hiányunk, sem kinnlévőségünk nincs. (Megjegyzem, ahogy az előttünk álló időket látom, meglehet, azt kell majd mondanunk, hogy az igazán szűk esztendők csak ezután fognak következni.) Összességében romlás helyett munkát kaptunk, kényszerű bezárások és szanálások helyett bővülést élhettünk át, s az folyamatok lelassulását sem halálos drámaként éltük át, hanem mint alkalmat arra, hogy a legfontosabb kérdésekben elmélyüljünk.

HÁLA

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés! Jelentésem második felében a hála és a köszönet szavait szeretném elmondani. Hosszú ideje kedvelt zsoltárom, amelyet számtalanszor olvasok újra, a

negyedik, melyben Dávid nehéz helyzetében jelen idejű szorongatásában és a meghomályosodott jövő bizonytalanságai közepette, amikor így kiált: kicsoda látta velünk jót? – így szól: „Mikor kiáltok, hallgass meg engem igazságomnak Istene, szorultságomban tág tért adtál nékem; könyörülj rajtam, és hallgass meg imádságomat.” Szeretnék bizonyosságot tenni Istennek erről a csodálatos munkájáról. Arról, amit a régiek megelőző kegyelemnek neveznek, s amit helyesen mi sem tudunk másképpen megfogalmazni és kimondani, mint megkezdett múltat. Hálás vagyok Istennek, hogy sok szorultságunkban tapasztalhatuk meg, hogy nála bőséges a szabadítás. Sokszor éltük át, hogy amikor elfogyott a bölcsesség és a tanács, amikor kétségek gyötörtek bennünket, már eleve ott volt a tágas tér, az imádság tere, vagyis az Istennel való együttlétnék, a Vele való beszélgetésnek a véghetetlen valósága. Igen, az imádságban mindig minden elfér, elfér benne a dicsőítés, a bűnbánat és minden kérés. Ha kerületünk mögöttünk levő éveire tekintünk vissza – sőt, ha szemléletünket meghosszabbítjuk évszázadokkal vissza –, nem is tudjuk ezt a mi megtartásunkat, a sok-sok újrakezdési lehetőséget másra vinni, mint Isten kegyelmére. Pedig gyarlóságunk, bűneink, ömberünk restsége és gögje, és minden állhatatlanságunk eleve arra juttathatna minket, hogy nemhogy az anyaszentegyház nagy és drága ügyét hordozzuk, hanem hogy inkább csak elvegyük megérdemelt büntetésünket. De az Ige boldog vallomásával mondjuk: ha mi hűtlenkedünk is, Ő hű marad, Ő magát meg nem tagadhatja.

Hálát adok Istennek, hogy országunkban a legutóbbi időkben nem volt háború, nem volt éhínség, és mindent megsemmisítő járvány és természeti katasztrófa, még nem következett be teljes gazdasági összeomlás. Hálát adok Istennek, hogy nem üldöztettek a Krisztus nevének megvallói, és sok-sok nehézségünk, küzdelmünk és teherhordozásunk dacára közbékességben élhettünk. Hálás vagyok Istennek, hogy nem kellett átélünk az emberi együttléttel legszörnyűbb valóságát, a társadalmi anarchiát sem. De csak Neki vagyunk hálásak mindezért! Mindezekért magunknak sem vagyunk hálás, és legkevésbé azoknak, akik országunkat oly sok ízben oly sok hazugsággal, megannyi ömberi állhatatlansággal, s még több szakértelemnek titulált gyarlósággal, cselekvésnek álcázott téklenséggel nehéz helyzetbe hozták és hozzák. Csak Istennek lehetünk hálásak, hogy gondviseléséből feltartóztatja a rosszat, és üdvakaratóból meghosszabbítja a kegyelem idejét. Csodáljuk a régi mondás igazságát, mely nagy alázatra tanít, hogy ugyanis Isten olykor az emberi zűrzavar révén is képes érvényre juttatni örök akarátát. Providentia Dei et confusione hominum regitur.

Hálás vagyok Istennek, hogy egyházunkban a mi nemzedékünkben is adott és küldött bátor igehirdetőket, akik az országunkat átható cinizmus és az egyházunkat is lehúzó rezignáció ellenére elkötelezetten és tisztán hirdették az evangéliumot, a megtérést, Isten országának jó hírét, a kegyelem nagyszerű lehetőségét, az igazi élet csodáját. Hálát adok Istennek, hogy ebben a születéskor önzésbe fordult világban, amikor az egyes ember teljességgel magába zárul és csak önmaga húnyó csillaga tud lenni, Isten adott egyházunkban sok-sok hűséges munkást, akik gyülekezeteinkben és intézményeinkben végezték a szeretetnek megannyi munkáját. Leginkább azokért kell hálát adnunk, akik ezt hálaadásból tették Isten dicsőítésére, s nem azért, ami olykor némelyeket megkísértett, hogy maguk előtt kürtöltetve alamizsnálkodjanak. Hálát adok Istennek azért is, hogy miközben egész világunk egyre inkább a költői látomás felé halad: „az ember sárkányfog-vetemény, nincsen remény, nincsen remény” – mi mindazonáltal biztos alapokon állunk reményességünkben. S nem azért, mert bölcsőbbek lennénk bárkinél, vagy mert okosabban szemlélnék a dolgokat, hanem mert a mi reményünk pecsétje és záloga Jézus Krisztus keresztyén feltámadása. Ez Isten örök hűségének bizonyossága.

Hálás vagyok Istennek egyházkerületünk gyarapodásáért is. Csak néhány szám. Gyülekezeteink jelzései nyomán elmondhatjuk, hogy a mögöttünk álló ciklusban 129 gyülekezetünk vásárolt, szerzett, de legfőképpen épített új ingatlant, többnyire templomot, parókiát, gyülekezeti házat, iskolát, szociális intézményt. De hisszük-e hálaadásunkban, hogy nem hiábavaló a fo-

lyamatban levő építkezések munkája sem – az adatok szerint 147 gyülekezetünk van most komoly építkezésben: templomok, parókiák, iskolák, szociális intézmények épülnek, bővülnek. S még inkább reméljük, hogy a még meg nem kezdett tervek is elindulhatnak, szám szerint 179-ről tudunk. Bár szívünket olykor kétség tölti be, mégis Isten iránti hálával mondhatjuk el, hogy nem fogyatkozott el népünk. De az adatokon túl egyre inkább azt látjuk, hogy országunkban mindenütt nő az Ige utáni éhség és szomjúság, és azt is látjuk, hogy gyülekezeteink mindenütt megelevenednek, ahol nem csak szóval tartják őket, hanem ahol az élő Igét hirdetik, és az abból fakadó hálás életet buzgó imádság által munkálják. Hálás vagyok Istennek az előttünk járó nemzedékek hűségéért, azokért a lelkipásztorokért és presbiterekért, akik már nincsenek aktív szolgálatban, de egész életüket Isten oltárán égették, és munkájuk gyümölcse itt van velünk. Különösen nagy hálával emlékezünk azokra, akiket már maga elé bocsátott az ég és a föld Ura. És hálásak vagyunk Istennek, hogy lelkipásztoraink és presbitereink nemzedéke is megújult és megfiatalodott. S ebben a hálaadásban az új nemzedékeket arra buzdítjuk, hogy odaszánásban, és hűségben kövessék az előttük járók példáját.

Személy szerint hálás vagyok Istennek, hogy egyházkerületünk sok-sok gyülekezetében szolgálhattam, s külön köszönöm, hogy nemcsak ünnepi alkalmakon, jubileumokon, szenteléseken, beiktatásokon vehettem részt, hanem a lelkeszkörököt is felkereshettem a maguk hétközi munkájában, és egyszerű vasárnapozóként is el látogathattam számos templomunkba. Hálás vagyok Istennek, hogy sok alkalommal már-már erőm fogytán megújított, sok-sok alkalommal már-már kedvem fogytán reménységet adott, és sok alkalommal áldott meg a testvéri közösség örömeivel, de legfőképpen a buzgó imádságok meghallgatásával.

KÖSZÖNETMONDÁS

Köszönetet is mondanom kell, mégpedig sokat. Illesse köszönet mindenekelőtt gyülekezeteink hűséges pásztorait és elöljáróit minden munkájukért, különösen azért is, mert egy olyan világban élünk, amikor a becsülettel végzett munkának nincsen tisztessége, s amikor a szeretetet semmibe veszik, mert nem látnak benne közvetlen hasznot, s amikor az élő és hálás hit gyakori gúnyolódás tárgya. Évtizede még azt hittük, hogy az előttünk járó nemzedékek egyszeri és megismételhetetlen tapasztalata volt, egészen pontosan az ő nemzedékük sajátos hit-próbája, hogy mit jelent másodosztályú állampolgárként, többnyire megvetetten és lenézetten élni és szolgálni. Köszönöm mindazoknak, akik hűségükkel és derűjükkel az egyházkormányzat számára is jó bizonyosságot és nem utolsósorban nagy buzdítást adtak a helytálláshoz. Köszönettel tartozunk lelkipásztorainknak, különösen azoknak, akik nagyon nehéz körülmények között szolgálnak, és nevelnek családot is, hogy nem fordítottak hátat a szent hivatásnak, és közösségünkben maradtak. Azoknak is köszönettel tartozunk, akik a palástot és az egyházközségi pecsétet nem használták hívságos célokra, holmi presztízsből vagy haszonszerzés reményében. Köszönettel tartozunk élő hitű presbitereinknek és gyülekezeti tagjainknak, akik családjuk körében és munkahelyükön életükkel hirdették a megváltás drága evangéliumát. Köszönöm egyházmegyéink testületeinek és vezetőinek munkáját. Hálás szívvel elmondhatjuk, hogy egyházmegyéink jó békességben végezték szolgálatukat, és espereseink és gondnokaink nagy gondossággal, sok-sok lemondással vezették a rájuk bízottakat. Különösen azon esperes és gondnok testvérek fáradozását kell most megköszönnünk, akik a következő ciklusban már nem tölthetik be ezt a tisztséget – némelyikük 18 évet is eltöltött e tisztségben, mások 16-ot, vagy 12-öt. Köszönöm az esperes-gondnoki értekezlet fáradozását, és örömmel mondom el, hogy e testületünk egész magyar református egyházunkban páratlan módon, hónapról-hónapra tartott üléseket, tárgyalta gyülekezeteink ügyeit, és igyekezett a kerületi közgyűlés döntéseit előkészíteni. Köszönettel tartozom a kerületi bizottságok tagjainak, akik időt és fáradságot nem kímélve tekintették át időről-időre kerületünk életét, s hozták meg ja-

vaslataikat, s tették le azokat a közgyűlés asztalára. Egészen nyilvánvaló, hogy e bizottságok nélkül egy tapodtat sem jutottunk volna előrébb, s az is bizonyos, hogy igaz lett az ige: „a megmaradás pedig a sok tanácsos által van” (Péld 11:14). Köszönöm kerületi közgyűlésünk és tanácsülésünk minden alkotó tagjának fáradozását, köszönöm az élénk részvételt, a vitás pontok tisztázását, az elmaradások számonkérését, a békeeséges hangnemet, a többségi döntések tudomásul vételét, és jóra való igyekezetet. Köszönöm, hogy a kezdeti döccenők után soha nem kellett megszügyenülnünk, s mindig törvényes feltételek között, határozóképes számban hozhattuk meg döntéseinket. Köszönöm zsinati tagjaink munkáját – a legtöbbet itt tettük, s itt kaptuk a legkevesebbet, de hiszem, hogy amit tettünk, egyházunk közbékessége és egysége érdekében tettük, s hiszem, hogy azt a keveset is, amit kaphattunk, kegyelemből vettük, s nem olcsó alkuk eredményeként.

Hadd mondjak köszönetet a püspöki hivatal minden munkatársának. Csak ők tudják és tudhatják, hogy nem püspöknek lenni a nagy művészet, hanem a püspököt elviselni, az igazán a nagy művészet. Köszönöm, hogy elhordozták gyarlóságaimat, megbocsátották vétkeimet, elnézték hibáimat és mulasztásaimat, és hogy soha nem szűntek meg támogatni – de meggyőződésem, hogy nem is én kaptam ezt a támogatást, hanem egész egyházkerületünk.

Köszönöm az egyházkerület elnöksége tagjainak hűségét és fáradozását. Hat esztendővel ezelőtt jórészt úgy kezdtük a munkát, hogy csak úgy ismertük egymást, ahogyan általában ismerjük egymást az egyházban, vagyis többé-kevésbé. Bizonytalán mindegyikünk talált a másikban hibát és kifogásolnivalót, de mindegyikünket áthatotta az az elkötelezés, amelyet vállaltunk, amikor a presbitériumok ránk bízta ezt a feladatot. És csakhamar arra is rájöttünk, hogy bizony jó volt az előző választások idején szerénynek lenni, és magunkra sokat nem igényelni, mert naponként be kellett látnunk, hogy a mi alkalmatosságunk nem magunktól való. Hálás vagyok Istennek, hogy együtt imádkozó, egyre tekintő, egyért fáradozó közösségben lehettünk együtt.

Köszönöm dr. Nagy Sándor főgondnok úrnak, elnöktársamnak hogy nagy hűséggel, közvetítő, békeesség-kereső igyekezettel látta el tisztét itt a kerületben, és a zsinaton is, mint a zsinat világi elnöke. Ez nem volt mindig könnyű, s olykor, nem titkolom, súlyos beszélgetéseink is voltak e kettős tisztsége és kötelességei okán. Mindazáltal, szelídlelkűsége és szolgálatkészsége mindig mindenben meghatározó volt, és ezért egész egyházkerületünk nevében hálával tartozunk neki. Köszönöm dr. Tőkéczi László világi főjegyző úr fáradozását. Hűséggel helytállt az egyházkerületi munkában, higgadtsága, mély bölcsessége, egyházunk iránti nagy elkötelezettsége nagy-nagy hasznunkra volt, s igen büszkék lehettünk, amikor megannyiszor hallhattuk megnyilatkozni a közélet kérdéseiben, vagy éppen elmélyült és messze mutató tudósi fejtegetéseit követhettük. Köszönöm közvetlen munkatársam és helyettesem, Varga László főjegyző úr munkáját. Normális időkben a főjegyző tiszte a püspök helyettesítése annak akadályoztatása esetén. Így szól alkotmányunk. S valóban, a normális időkre nézve – ha voltak valaha is ilyen időszakok – csak az egyháztörténetesek tudnák megmondani, hogy ki volt a főjegyző. Varga László főjegyző úr azonban rendkívüli időkben lett kerületünk főjegyzője, s rendkívüli volt a feladat is, amit elvégzett. Kevés lenne az idő, ha mindazt fel akarnánk sorolni, amit az anyagiak rendbetételében, a becsületes és tisztességes pénzkezelés terén, az egyházközségek gondjainak hordozásában és a külső épülésben elvégzett. Egyszóval csak így tudom kifejezni, köszönöm, hogy kerületünk élete immár többé-kevésbé fedi azt, amit az alkotmány mond, hogy ugyanis a főjegyző a püspök helyettese, bizalmasa, meghatározó része annak a négytagú vezetői közösségnek, amely a kerületet vezeti. Arra kérem közgyűlésünket, hogy a következő ciklus alakuló közgyűlésére – reményeink szerint januárban – külön is köszönjük majd meg mindazok munkáját, akik ebben a ciklusban velünk voltak. Hívjuk meg őket is, akik már nem lesznek az új közgyűlés tagjai, a mostani küldötteket, bizottsági tagokat, espereseket, gondnokokat, főgondnokot és főjegyzőt, hogy ott, az újonnan alakult közgyűlés kebelében fejezzük ki nekik köszönetünket.

KRISZTUSSAL

Végezetül néhány szó a jelenről és a jövőről. Mint bevezetőben jeleztem, a „ciklus-zárás” kifejezés igencsak félreérthető, mert választások idején olyan személynek is értékelnie kell saját munkáját és céljait, aki maga is jelölt az általa éppen betöltött tisztségre. Ez a helyzet meglehetősen kétértelmű. De mint jeleztem, vállalnom kell ezt is. Először hadd szóljak hát a tisztújításról. Hálát adok Istennek, hogy egyházkerületünkben néhány igen kellemetlen és hátráltató megnyilatkozás dacára békeességben zajlanak a tisztújítások. Történtek is visszatetsző dolgok és megnyilatkozások is, de én a leginkább azt sajnálom, hogy vannak, akik élni kívánnak ezzel a hamis előnnyel. Azt viszont nem mondhatom, hogy ne mutatkozna feszültség. De ez szükségszerűen van így, hiszen baj támadhat abból is, ha egy adott tisztségre csak egy személyt jelölnek, és esetleg ebből vagy emiatt mások neheztelni kezdenek, és baj adódhat abból is, ha egy-egy tisztségre több jelöltet állítanak. Ez utóbbi esetben a jelölteknek el kell hordozniuk, hogy a döntés a presbitériumok kezén van, és hogy végtére is az lesz az eredmény, ahogyan a presbitériumok döntenek. A baj azonban csak akkor támad, ha a tisztújítás kapcsán a jelölési és választási időt nem arra használjuk, amire az igazából véve való. Vagyis a döntő dolog helyett elsősorban személyes kérdésekkel kezdünk el foglalkozni, netán rivalizálásba merülünk, vagy éppen oldalazunk egymás mellett, és ahelyett, hogy a teendőket fogalmaznánk meg, újra meg újra önmagunkról akarunk szép és még szebb bizonyítványokat kiállítani. Pedig ha látni akarjuk a ciklus-váltások igazi értelmét, akkor az csak részben jelentkezik abban, hogy ilyen módon és igen helyesen korlátozható egyházunkban a tisztségviselők hatalma, és hogy békeességgel is meg lehet tőlük válni. Ezek helyett sokkal inkább arra kellene figyelni, hogy újra végiggondoljuk és megfogalmazzuk küldetésünket és feladatunkat. Ha jövőről kell szólnunk, igen röviden csak azt tudom mondani: ez abban van elrejtve, amiben mindig is volt az egyház titka. Az egyház Isten igéjének teremtése. Ezért hát a mi református egyházunk szüntelen azon kérdés körül forog, hogy ígét hirdető egyház vagyunk-e. Ebben kell naponként megújulnunk, s arra kell törekednünk, hogy itt, a 21. század elején igaz szóra érzékellen népünk körében mi mégis az élet beszédét hirdessük. S minden más ebből következik. Ezért örök feladat új gyülekezetek létesítése, a meglévők megerősítése, a szolgálatok kiterjesztése, iskolák és intézmények szervezése. Erre tekint a jövőendő lelkipásztorok igehirdető nemzedékek nevelése, lelkipásztoraink és gyülekezeti munkásaink továbbképzése és képzése, lelkigondozása és élő közösségbe vonása, a jó egyházi fegyelem érvényre juttatása. A meghallott igéből épül föl egyházzervezetünk is, amelynek döntő jellege az, hogy az egyház Krisztus élő teste, tehát nem annyira organizáció, mint inkább eleven bontakozó organizmus. Az egyházvezetésnek gyülekezetektől kezdve az országos testületekig ezt kell szolgálnia. Kerületünkben ezt igyekeztünk sajátosan úgy vinni, hogy minden szolgálatot és feladatot a maga legfontosabb érvényességi és hatásköréhez utalunk, a kálvini szubszidiaritás értelmében, továbbá gyülekezeteink lelkészeit, egyházmegyéink vezetőit a lehető legkevesebb adminisztrációval terheljük, hogy a lelkigondozásnak és az élő pásztori munkának szentelhessek idejüket. Evidensnek tartom Isten elleni körében az anyagiakban való hűséges sáfárságot. Azt ti. hogy bár mi a csodák népe vagyunk, és még megannyi csodat is remélünk, azzal az eggyel mégsem kísértjük a Mindenhatót, hogy csak minálunk ne legyen igaz, hogy 2x2=4. S van prófétai szolgálatunk is. Nemcsak azért, mert egyre inkább a 16-17. század zűrzavaros viszonyai között tudhatjuk magunkat, s az ország újra részre szakad. De most nem úgy, mint három birodalmi terület, hanem másképpen. Ma felettünk regnál egy mindennel bíró alig százaléknyi pénz-elit, s édeggel egy igen szűk, és egyre szegényedő középosztály, s velünk vannak az egyre mélyebb nyomorba süllyedő, milliányi tömegek. S ezek között lassan már útlelével sincs átjárás. Mindazáltal az evangélium fénye ma is megmutatja a mindenkori ember Isten elleni lázadásának következményét, a létrontást, s megmutatja, hogy ebből csak a szabadítás jó hírének, Krisztus evangéliumának elfogadásával, az Istennek való engedelmes lét-átadással lehetséges a szabadulás.

Ravaszh László mondta vigaszul az 1950-es években, a nagy egyházarulás idején: az élő gyülekezet elbírja a halott egyházat is. Ma ezt így kell mondanunk: az élő egyház elbírja a haldokló országot is.

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés! Hálás szívvel köszönöm, hogy a mögöttünk levő hat esztendőben együtt munkálkodhattunk, együtt is szenvedhattunk, együtt is imádkozhattunk, és együtt is örülhattunk. S köszönöm, hogy ez a szó: „együtt” nemcsak minket jelent, s nem is csak egész református egyházunkat vagy egész népünket, hanem legsajátosabban Jézus Krisztusra utal. Mert ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.” (Róma 8:17), mert „ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk élni is.” (2Tim 2:11), s ezért: „akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind.” (1Kor 12,16). Köszönöm mindazok bizalmát, akik nemcsak hat esztendővel ezelőtt tartottak érdemesnek e tisztesség hordozására és a vele járó munka végzésére, hanem a legutóbbi jelöléskor is ugyanezt fejezték ki. A választás eredményét még nem tudjuk. De bármi lesz is, én jó szívvel kötelezem el magamat újra egyházunk szolgálatára, mindenkiel való szíves együttműködésre, és erre hívom minden testvéremet a gyülekezetekben, az egyházmegyékben, kerületünkön és zsinatunkban. Végezzünk mindent hálából Isten nevének dicsőségére!

2008. november 13.

A 2008. NOVEMBER 13-14-EI KÖZGYŰLÉS HATÁROZATAI

6. SEGÉDLELKÉSZEK ESKÜTÉTELE ÉS OKLEVELEK ÁTADÁSA

Előterjesztő: Varga László

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megállapítja, hogy **Barkó Anikó Beatrix, dr. Egeresiné Szűrszabó Anikó, Fekete Zoltán, Becker Norbert Gyula, Benákné Kun Ildikó, Csabai Ágnes, Makay Erika** a segédlelkészi esküt letette, az I. lelkész-képesítő vizsgáról kiállított oklevelet átvette.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megállapítja, hogy **Adamek Norbert, Csűrös András Jakab, Faragó Dávid, Korompayné Szenci Gabriella, Szűcs M. Klára** a segédlelkészi esküt letette, a lelkészi oklevelet átvette.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megállapítja, hogy **Hegyí Gizella Katalin, Kádár Ferenc Dániel, Pocsaji Miklós, Szabó László** a lelkészi oklevelet átvette.

8. AZ ÉV IGEHIRDETÉSE-DÍJRÓL

Előterjesztő: dr. Nagy István

A Dunamelléki Egyházkerület ez évben is meghirdette az Év Igehirdetése-díjat.

Az öttagú bíráló bizottság 2008. november 11-én délután a Dunamelléki Református Egyházkerület Püspöki Hivatalában ülésezett, és elbírálta a szabályszerűen beérkezett prédikációkat.

14 prédikáció érkezett, valamivel több, mint az előző évben. A prédikációk többsége valamilyen alkalomhoz kapcsolódott.

A bíráló bizottság megvitatta a prédikációkat, és egyhangúan azt a határozatot hozta, hogy ebben az évben nem osztja ki az Év Igehirdetése-díjat.

A bizottság abban is megállapodott, hogy változtat a kiírás szövegén, oly módon, hogy az elhangzott prédikáció **szerezett változatban** terjesztendő be, az illetékes lelkipásztor megkérdése után.

A közgyűlés a javaslatot jóváhagyólag tudomásul vette.

10. A PÜSPÖKI JELENTÉSHEZ FŰZŐDŐ HATÁROZATOK

Előterjesztő: Varga László

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni dr. Szabó István püspök úr jelentését, azt teljes egészében jegyzőkönyvéhez csatolja, és a Dunamelléki Közleményekben megjelenteti.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés külön köszöni azt a helyzetfelmérő, reális látást, amelyből világosan kiténik nemcsak a diagnózis, hanem a gyógyulás egyetlen útja, küldetésünk: „hirdessétek az evangéliumot, minden teremtménynek.” Erősíti és biztatja a kebelbeli gyülekezetek felelős órállóit, hogy „ez erőnk feletti úthoz” közösségben és egyénileg is kérjük Isten Szent Lelkének erejét.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni mindazoknak imádságát és minden fáradozását, akik az elmúlt időben mindent megtettek azért, hogy egyházunkban ékesség és jó rend legyen, és gyülekezeteink ne közönség legyenek, hanem közösségként szolgáljanak.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés szomorúan veszi tudomásul a fegyelmi ügyeket, ugyanakkor valljuk, hogy az egyházfegyelem is – a kálvini megfogalmazás szerint – az egyház ismérve, amelyről nem mondhatunk le.
5. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megdöbbenve és értetlenül áll dr. Szűcs Ferencnek a KRE rektori tiszteből való lemondásával szemben. Dr. Szűcs Ferencnek megköszöni mindazt a munkát, amellyel rektori szolgálata alatt a Károli Egyetem karai között a megbékélést, a közösséget és az egyetem általános közmegebecsülését munkálta. Továbbra is teljes bizalommal fordul felé kerületünk. Isten megerősítő kegyelmét és a Tőle elnyerhető békességet kéri életére Urunktól.
6. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés püspökével együtt ad hálát Istennek az elmúlt hat év minden áldásáért, épüléséért, ugyanakkor bocsánatot kér gyarlóságunk, bűneink, ó-emberünk sok vétkéért.
7. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés püspökével együtt hálás Istennek az elmúlt ciklusban történt építkezésekért, új templomokért, parókiákért, gyülekezeti házakért, iskolákért, szociális intézményekért, valamint a régi épületek és intézmények és nehéz időben megtörtént megújulásáért, megmaradásáért. A már elkezdett, vagy csak tervezett építkezéseket Urunk kezébe téve, reménység alatt imádságban hordozzuk azokat.
8. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés, csatlakozva püspök úrhoz, köszönetet mond gyülekezeteink hűséges pásztorainak, előjáróinak, presbitereinek, gyülekezeti tagoknak, akik imádsággal, áldozatvállalással, maguk odaszánásával építették gyülekezeteinket, anyaszentegyházunkat. A közgyűlés megköszöni az eszterek, gondnokok, egyéb tisztségviselők, kerületi bizottsági tagok szolgálatát. Külön is azoknak, akik eddigi tisztségüket e ciklus végén leteszik.

9. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés köszönetet mond dr. Szabó István püspök úrnak az elmúlt hat évben végzett pásztori szolgálataiért, látogatásaiért, tanácsaiért, a kerület vezetéséért. Ugyancsak megköszöni, dr. Nagy Sándor, dr. Tókéczki László és Varga László szolgálatait.
10. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés reménységgel kér, testvéri szívvvel figyelmeztet mindenkiket a tisztségviselők napjainkban folyó választásával kapcsolatos jó rend, törvényesség és keresztyéni tisztesség megtartására.
11. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés püspökével együtt ad hálát nemzetünkért, és féltő imádsággal könyörög e nagy lelki mélységben és betegségben levő népért. Hisszük, hogy Mindenható Urunk kegyelmez e sok szenvedést és gyalázatot megérett népnek, és szabadulást és jövőt ad magyar népünknek, sok hűtlenségünk és rossz döntéseink ellenére is.
12. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés kegyelettel emlékezik meg az elmúlt évben elhunyt nyugalmazott lelkipásztorokról: Biczó Károly, Kovács Emil, dr. Kenéz Ferenc, Szepessy Imre, Zsubrinszkyné Kenessey Margit.

A közgyűlés hálás köszönetét fejezi ki az elmúlt évben nyugdíjba vonult lelkipásztoroknak: Kovács Gyöngyi, László Magdolna, Szabó Mihály, Mohácsi József, Nagy Károly, Bíró Ferenc.

11. LELKÉSZSZENTELEÉSRE BOCSÁTÁSUKAT KÉRŐKRŐL JELENTÉS

Előterjesztő: Varga László

Az 1994. évi II. Egyházi Törvény 32.§. (5) pontjának rendelkezése alapján egyházmegyei ajánlással tizenhárom lelkész kérte felszentelését:

– a Baranyai Egyházmegyeiből:

Fodor Ákos, Vajszló

Kiss Gyöngyi, Pécs-Kertváros

– a Budapest-Déli Egyházmegyeiből:

Lányi Gábor János, Bp-Budahegyvidék

Pocsaji Miklós, Bp-Kelenföld

– a Budapest-Északi Egyházmegyeiből:

Lőrinczi Hunor, Bp-Fasor

– a Délpesti Egyházmegyeiből:

Farkas Levente, Kiskunlacháza

Kirsch Attila, Cegléd-Nagytemplom

Pintér Nóra, Szigetszentmiklós-Újváros

Szőke Attila, Jászkarajenő-Törtel

– az Északpesti Egyházmegyeiből:

Barthos Gergely Áron, Hévízgyörk

Rémes Renáta Andrea, Budakeszi

Sallayné Sziki Judit, Göd

– a Vértesaljai Egyházmegyeiből:

Alföldy-Boruss Dániel Gergely, Alcsút

Az Egyházkerületi Közgyűlés a tizenhárom lelkész kérelmét elfogadja. A lelkésszenteleés időpontját a mai napon, november 13-án, 18.00 órára tűzi ki, a Budapest-Nagyvárad téri templomban.

13. ELŐTERJESZTÉS PEDAGÓGUS DÍJAKRA:

Előterjesztő: Hörcsök Imre

A közgyűlés Benda Kálmán-díjban részesíti: **Herczeg Sándornét**, a Pécsi Református Kollégium Általános Iskolájának tanítóját, **Karácsonyi Zoltánnét**, a Kecskeméti Református Általános Iskola tanítóját, **Magyar Ágnest**, a Lónyay Utcai Református Gimnázium és Kollégium tanárát.

14. MISSZIÓI JELENTÉS

Előterjesztő: dr. Szabó István

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Missziói Bizottság jelentését elfogadja, a bizottság tagjainak köszönetet mond minden fáradozásukért.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés sürgeti a misszió és az evangélizálás fogalmának újbóli tisztázását konferenciákon, megbeszéléseken, lelkészto-vábbképzésben, minden lehető módon, hogy egyházunknak mielőbb teológiailag megalapozott, átfogó missziói stratégiája legyen.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés javasolja a tanulmányi, katechetikai és missziói bizottságnak a hitoktatás és a gyermekmunka tartalmi felülvizsgálatát, továbbá a konfirmáció alsó korhatárának megvitatását.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tisztelettel kéri gyülekezeteink vezetőit, hogy a gyülekezeti munkában résztvevőket vegyék számba, és szervezzenek nekik megfelelő, biblikus képzést.
5. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés kéri az egyházkerület gazdasági bizottságát, hogy a következő esztendőben is tekintse elsőrendű feladatnak az új gyülekezetek szervezésének, a templomok, gyülekezeti házak, parókiák építésének támogatását.
6. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés kéri az egyházkerület gazdasági bizottságát, az esperes-gondnoki értekezletet és az egyházmegyei testületeket, hogy a szórványgondozás munkáját fokozott erővel támogassák.
7. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés kéri az esperes-gondnoki értekezletet a vizitációk rendjének átalakítására, hogy a kanonika vizitációkon az egyházlátogatók elsősorban a gyülekezet valóságos élethelyzetéről tájékozódhassanak, és jelentésükben első helyen ez szerepeljen.
8. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felhívja a gyülekezetek figyelmét a soron következő Kálvin jubileumi évre, s arra buzdít, hogy a központi programok mellett helyi szervezésben is legyenek megemlékezések és rendezvények.

15. JELENTÉS AZ IFJÚSÁGI MISSZIÓRÓL

Előterjesztő: Böttger Antal

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a beszámolót.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés kéri az egyházmegyek új elnökségeit, hogy az egyházme-

gyei ifjúsági titkárok megválasztásánál a tisztséggel kapcsolatosan fentebb olvasható gondolatokat igyekezzenek figyelembe venni és érvényre juttatni. A jövőendő gyülekezetekre való tekintettel válasszon továbbra is minden egyházmegye ifjúsági titkárt, aki törődik az egyházmegye gyülekezeteiben folyó ifjúsági bibliakörök munkájával.

Az egyházmegyei titkár esztendőként számoljon be a megye területén folyó ifjúsági munkáról. Ennek érdekében térképezze fel, hogy milyen munkák folynak a gyülekezetekben, és hogyan törődnek a gyülekezetek a confirmáló ifjak gyülekezetben tartásával. Legyen segítségül találkozó, felkészítő alkalmak, kirándulások és evangélicizációk szervezésében.

3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés szeretettel köszönti Fodorné Ablonczy Margit ifjúsági lelkeszt, munkájára Isten áldását kéri.

16. TANULMÁNYI JELENTÉS

Előterjesztő: **dr. Nagy István**

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a 2007. évről szóló tanulmányi jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elrendeli, hogy az elmúlt esztendőben hozott határozatokat felül kell vizsgálni, és az elmaradt témák megtartására javaslatot tesz.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés javasolja, hogy a 2009-2014-ig terjedő években az egyházkerület tanulmányi munkája, a Kálvin-évre tekintettel, a reformátor életművével legyen kapcsolatban.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felkéri a tanulmányi bizottságot, hogy készítse elő a rendszer-váltás óta eltelt időszak teológiai megvizsgálását.
5. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés örömet fejezi ki a megindult lelkésztovábbképzésért, és kéri a Zsinatot, hogy törvényileg is egyértelműen szabályozza a lelkészek kötelező továbbképzésének ügyét.
6. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés kéri a zsinatot a lelkészképzés jelenlegi rendszerének felülvizsgálatára. Szükséges lenne a teológus- és lelkészképzés egymástól való elválasztása.

17. ISKOLAÜGYI JELENTÉS

Előterjesztő: **Hörccsök Imre**

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az Iskolaügyi Bizottság jelentését elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés hálát ad a Mennyei Atyának azért, hogy a nehéz anyagi körülmények között is harmadával növekedett az oktatási intézmények száma Dunamelléken ebben a ciklusban.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés sajnálattal emlékezik meg az iskolák 60 évvel ezelőtti átlamosításának kártékony hatásairól.
4. A pedagógusok munkájának elismerésére a közgyűlés által létrehozott díjakat az idén az alábbi pedagógusoknak adományozza a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés:

a/ Herczeg Sándornénak, a Pécsi Református Kollégium Általános Iskola tanítójának a Benda Kálmán-díjat adományozza. Felterjesztők: nagytiszteletű Peterdi Dániel, a Baranyai Református Egyházmegye esperese és dr. Hoppál Péter, a Pécsi Református Kollégium Gimnáziumának és Általános Iskolájának főigazgatója.

b/ Karácsonyi Zoltánnénak, a Kecskeméti Református Általános Iskola tanítójának a Benda Kálmán-díjat adományozza. Felterjesztők: nagytiszteletű Szabó Gábor, a Kecskeméti Református Kollégium Igazgatótanácsának elnöke és Hörccsök Imre, a Kecskeméti Református Általános Iskola igazgatója.

c/ Magyar Ágnesnek, a Lónyay utcai Református Gimnázium és Kollégium tanárának a Benda Kálmán-díjat adományozza. Felterjesztők: nagytiszteletű Simonfi Sándor, a Budapest-Északi Református Egyházmegye esperese és Veres Sándor egyházmegyei gondnok.

5. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja az egyházmegyei iskolaügyi jelentéseket.
6. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés támogatja, hogy az anyagi lehetőségek figyelembevételével egyszeri, kiemelt támogatásban részesüljenek az újonnan induló óvodák
7. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés köszönetet mond mindazoknak – így az egyházkerület elnökségének, az egyházmegye elnökségeinek, valamint az egyházközségek elnökségeinek, a presbitériumoknak –, akik a most lezáruló ciklus idején az iskolaügyben munkájukkal a jövőt megalapozó és formáló módon részt vettek.
8. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés köszönetet mond az Iskolaügyi Szervezet vezetőjének, Madarász Imréné dr. igazgató asszonynak az egyházkerület iskolai ügyeiben végzett áldozatos munkájáért.
9. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés köszönetet mond Hörccsök Imre előadónak és az iskolaügyi bizottság minden tagjának a ciklusban végzett munkájáért.
10. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés kiemelten megköszöni Papp Kornél igazgató úrnak – a zsinati Oktatásügyi Iroda irodavezetőjének – a magyarországi református iskolaügy érdekében végzett eredményes munkáját, amelyet mindenkor és minden körülmények között fáradhatatlanul és töretlen akarással látott el.

11. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni a pedagógusok, lelkipásztorok, hittanoktatók, gyülekezeti munkások nyári hitmélyítő, cserkész, napközis és egyéb táborokban végzett munkáját.

12. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felkéri az intézményeket és a fenntartókat az intézményi és a gyülekezeti kapcsolatok erősítésére, kérve, hogy erről a jövő évi jelentésben számoljanak be.

18. GYŰJTEMÉNYI ÉS MŰEMLÉKI JELENTÉS

Előterjesztő: **dr. Horváth Erzsébet**

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a gyűjteményi és műemléki előadói jelentést a 2007. évről.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni a kecskeméti Ráday Múzeum munkatársainak segítségét az 1981-es gyűjteményi kérdőív fénymásolásáért.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés kéri a lelkipásztorokat, hogy bárminemű selejtezőskor készítsenek selejtezési jegyzőkönyvet, és a Református Egyház c. hivatalos lap 2003/02. számának melléklete szerint végezzék azt.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés kéri a lelkipásztorokat, hogy helyezzenek nagyobb figyelmet az anyakönyvek, az ügyviteli iratok, klenódiумok szakszerű, biztonságos elhelyezésére.
5. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felkéri a Ráday Gyűjtemény Könyvtárát, Levéltárát és Múzeumát, hogy a szakterületükhöz tartozó gyűjteményi kérdésekben továbbra is legyenek segítségül az egyházkerület gyülekezeteinek.

19. KATECHETIKAI JELENTÉS

Előterjesztő: **dr. Fodorné dr. Nagy Sarolta**

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerület iskolái a náluk konfirmált fiatalokról küldjenek értesítést a küldő gyülekezetnek, nyilvántartás végett.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületben szolgálók közössége fordítson nagyobb figyelmet az ifjúság találkozására. Szervezen ilyen alkalmakat és küldjön fiatalokat a kisköri értekezletektől a Csillagpontig.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés kéri a konfirmációi gyakorlat átgondolását zsinati szinten.
5. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felkéri a Református Pedagógiai Intézetet hittanóra-látogatások/szaktanácsadás végzésére, az egyházmegyei előadók esetleges bevonásával.
6. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés kéri az RPI-t logisztikai feladatok ellátására, azaz a hittanoktatók önkéntesen felajánlott digitális segédanyagainak begyűjtésére és továbbküldésére pl. ünnepnapok (karácsony, reformáció, anyák napja) alkalmából, valamint gyermekdelutánok, nyári táborok szervezésének könnyítésére.
7. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a vizitációs ív katechetikai kérdéskörének bővítését javasolja: tartalmazzon gyülekezeti gyermek-istentiszteletre, nyári táborokra, a hitoktatásban résztvevők személyére, a tananyagra vonatkozó adatokat is. Legyen elkülönített kérdés a felnőttek katechézisééről és konfirmációjáról.
8. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés jól felszerelt, korszerű egyházmegyei konferencia-telep létrehozását illetve fejlesztését szorgalmazza megyénként.
9. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés kéri kebelbeli lelkészeit és hitoktatóit, hogy nagyobb figyelmet fordítsanak a gyermekek és a fiatalok tanítására. Ugyanezt nyomatékosan kéri a budapestiektől.
10. A Dunamelléki Református Egyházkerületben, a hitoktatásban résztvevők számára kötelező évenként legalább egyszer katechetikai tárgyú továbbképzésen részt venni.

11. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felhívja a figyelmet a katechetikai törvény maradéktalan megtartására.

20. EGYHÁZZENEI JELENTÉS

Előterjesztő: **dr. Dávid István**

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az egyházzenei jelentést elfogadja.
2. Hálát adva Istennek a 60 éve használatos énekeskönyvért, a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés szorgalmazza értékes, és gyülekezeti szempontból fontos énekkincsünk minél színvonalasabb megtanítását, és minél tágabb népszerűsítését gyülekezeteinkben és iskoláinkban egyaránt. Ugyanakkor nem mond le arról, hogy új énekekkel is kiegészüljön.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés színvonalas egyházmegyei kórustalálkozók rendszeres megrendezését szorgalmazza, és egyúttal köszönetet mond a pécs-kertvárosi gyülekezetnek az egyházkerületi találkozó megszervezéséért.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felhívja a gyülekezetek figyelmét a sipos orgonák és harmóniumok karbantartásának fontosságára. Az 1999-ben létrehozott, majd 2002-ben közgyűlési határozattal megerősített orgona-alapot a továbbiakban is fenntartani és működtetni óhajtja!

30. GAZDASÁGI ÉS PÉNZÜGYI JELENTÉS

Előterjesztő: **Varga László**

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a gazdasági és pénzügyi jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a 2009. évre a lelkészi díjlevél készpénzjavadalom minimumát lelkészeknél 70 000 Ft-ban, beosztott lelkészek esetében 50 000 Ft-ban állapítja meg. Kéri a presbitériumokat és az egyházmegyéket: mindent tegyenek meg azért, hogy ezt a minimum készpénz összeget minden lelkészünk megkapja.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megbízza az elnökséget, hogy a 2004. március 19-én, a Soltvadkerti Református Egyházközséggel kötött külön szerződés értelmében az egyházkerület javára tulajdonrész-arány bejegyzését 2008. december 1-én a még fennálló tartozás erejéig indítsa meg.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni Varga László egyházkerületi főjegyző úrnak az egyházkerület gazdasági bizottságában ellátott szolgálatát, kerületünk gazdasági életének rendbetételét és megszilárdítását.

31. DIAKÓNIAI JELENTÉS

Előterjesztő: **Derencsényi Zsuzsanna**

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a diakóniai és patronálási jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Egyházkerület fontolja meg egy Diakóniai Alap létrehozását, amelyből az a gyülekezet kérhet támogatást, amelyik diakónust alkalmaz a kerület területén.

3. Az egyházmegyei közgyűlések imádságos lélekkel készüljenek a tisztújításra.

32. SPIRITUÁLIS JELENTÉSE

Előterjesztő: **Bölcsföldi András**

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést tudomásul veszi, megköszönve spirituálisunk tevékenységét.

33. MÉDIA ÉS INFORMATIKAI JELENTÉS

Előterjesztő: **dr. Szilágyi Sándor**

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés szorgalmazza, hogy a gyülekezetek ne lankadjanak meg a Biblia és a Bibliáról szóló helyes tanítások terjesztésében, de készüljenek fel a Kálvin-évre is, és mindez tükröződjék megjelenésünkben a média területén is, beleértve a honlapokon megjelenő anyagokat.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés továbbra is fontosnak és szükségesnek tartja a sajtó-vasárnapok megtartását a Kálvin Kiadó és más, jelentősebb vallási kiadók képviselőinek a részvételével.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés köszönetet mond Füle Tamásnak és munkatársainak, akik gondoskodnak a Parókia portál friss, hírgazdag megjelenéséről.

34. ÉPÍTÉSI CSOPORT JELENTÉSE

Előterjesztő: **Fónagy Miklós**

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja az építési csoport jelentését.

35. SZÁMVIZSGÁLÓ BIZOTTSÁG JELENTÉSE

Előterjesztő: **Derzi György**

1. A Tolnai Református Egyházmegye 2007. évi jelentését a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az egyházkerület elnökségének hatáskörébe utalja az intézkedések megtétele érdekében.

2. A Bács-Kiskunsági, Baranyai, Budapest-Északi, Budapest-Déli, Délpesti, Északpesti, valamint Vértessaljai Református Egyházmegye jelentését a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja.

3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni a Budapest-Északi Egyházmegye és a Bács-Kiskunsági Egyházmegye könyvelőjének az egyházmegye munkájában végzett tevékenységét, és a többi egyházmegye könyvelőjének példaként állítja őket.

36. LELKÉSZI KÉPESÍTÉS HATÁLYBAN TARTÁSA

Előterjesztő: **Peterdi Dániel**

1. Az egyházkerületi közgyűlés jóváhagyja **Granzinné Varga Ágnes, Apostol Anna, Dragán György, Kelemen Miklós, Lizik Zoltán, Farkas István** lelkipásztorok lelkészi képesítésének hatályban tartását, a felterjesztő egyházmegyék javaslata alapján.

2. **Orbán János** volt hajósi beosztott lelkipásztor hatályban tartási kérelmét késve adta be, ezért az egyházkerületi közgyűlés felkéri a lakóhelye szerint illetékes Budapest-Északi Református Egyházmegyét, hogy a beérkezett igazolásokkal a következő egyházmegyei közgyűlésen foglalkozzon, és ezek alapján terjessze fel ügyét a legközelebbi egyházkerületi közgyűléshez.

37. LELKÉSZEK MÁS KERESŐ FOGLALKOZÁSÁNAK ENGEDÉLYEZÉSE

Előterjesztő: **Peterdi Dániel**

Az egyházkerületi közgyűlés **Szűcsné Vargacz Anikó** solti beosztott lelkész valamint **Prózsa István** orgovány-jakabszállási lelkipásztor kérését – a felterjesztő Bács-Kiskunsági Református Egyházmegye közgyűlésének jóváhagyásával – engedélyezi.

EGYHÁZMEGYEI ADATOK

ADATSZOLGÁLTATÁS DÁTUMA: 2008. NOVEMBER

BARANYA

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Kiss Tamás – rend.áll.-ból Dunaszekcsőre beo.lp.

SZÜLETETT:

1. Teofil – Fodor Ákos és István Anna első gyermeke
2. Bulcsú Botond – Németh Norbert és Hesz Márta harmadik gyermeke
3. Berta – Bereczky Örs és Németh Judit első gyermeke

NYUGDÍJBA MENT:

Édes Tünde kórházlelkész

BÁCS-KISKUNSÁG

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

1. Murai Márta – Kecskemétről Dunántúlra
2. dr. Egeresiné Szűrszabó Anikó – Tiszakécskére segédlelkész
3. Csűrös András – exmisszusként Kecskemétre

SZÜLETETT:

1. Máté – Varga György szeremlei lp. negyedik gyermeke

2. József Ákos – Ferenczy József kunszentmiklósi exmisszus második gyermeke

NYUGDÍJBA MENT:

1. Mohácsi József apostagi lp.
2. Varga László kecskeméti lp.

BUDAPEST – DÉL

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

1. Kovács-Hajdu Albert – Tiszáninnenről Nagytéténybe
2. Rác Tibor – Budahegyvidékről Dunántúlra
3. Korompayné Szenci Gabriella – Kelenföldre beo.lp.
4. Faragó Dávid – Csepelre beo.lp.
5. Veszelka Tamás – Szentendréről az Egyetemi Gyülekezetbe

SZÜLETETT:

1. Károly Hunor – Gyórfy Eszter egyetemi beo. lp. első gyermeke
2. Hanna Georgina – Kis Boáz lp. (Ökum. Segélysz.) első gyermeke
3. Dániel Henrik – Mucsi Zsófia budai beo. lp. második gyermeke
4. Dániel – Szabó László nagyvárad téri beo. lp. első gyermeke

NYUGDÍJBA MENT:

1. Szabó Mihály nagytétényi lp.

BUDAPEST - ÉSZAK

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

1. Boza Kristóf – exmisszusként Pozsonyi útra
2. Komádi Róbert – exmisszusként a Püspöki Hivatalba
3. Koroknai-Tegez Ferenc - Dunántúlról Rákospalota-Óváros beosztott lp.
4. Körpöly Kálmán – Zuglóból – kilépett az egyházból
5. Simon Emil – rend.áll.-ból Rákospalota-Újvárosba beo. lp.
6. Lénárd Zsuzsanna – Rákospalota-Újvárosból rend.áll.-ba
7. Koczó Pál – a Klauzál térre beo. lp.

SZÜLETETT:

Benjamin – Hieble Erika Bp-Németajkú gyülekezeti lp. első gyermeke

NYUGDÍJBA MENT:

Nagy Károly rákosfalvi lelkész

DÉLPEST

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

1. Szabó Gábor és Szabó Katalin – Dunaszekcsőről Nagykőrösre
2. Vikárné Horváth Márta – Szigethalom, beo.lp.-ből megválasztott
3. Hánka Levente – Tiszántúlról Cegléd-Nagytemplomba
4. Farkas Levente – Kiskunlacházára beo.lp.
5. Jelényi László – Nagykőrösről Tököl-Halásztelekre beo. lp.
6. Végh Gizella – Tököl-Halásztelekre beo.lp.
7. Mayer Melinda – Vértesacsáról Jászberénybe beo.lp.
8. Fekete Zoltán – Nagykőrösre sl.
9. Bartha Őrs – exmisszusként Szolnokra
10. Szilágyiné Szemők Andrea – Örkénybe missziói lp.
11. Bozáné Géresi Anikó – exmisszusként Tököl-Halásztelekre

SZÜLETETT:

1. Dorka Zsófia – Király János ráckevei lp. második gyermeke
2. Kristóf – Péntekné Vízkelety Márta első gyermeke
3. Szilárd Attila – Szőke Attila és Smíri Etelka jászkarajenői lp. második gyermeke
4. Barnabás – Schaller Tamás és Éles Tímea monor-nagytemplomi lp. ötödik gyermeke

ÉSZAKPEST

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

1. Riskóné Fazekas Márta – Csömör-Kerepes-Nagytarcsa missziói lp.
2. Barthos Gergely - Budahegyvidékről Hévízgyörkre beo.lp.
3. Szabó Zoltán – Hévízgyörkről Gödöllőre beo.lp.
4. Németh Ildikó – Tiszáninnemről Szentendrére beo.lp.
5. Gergely Ferenc Barnabás – Váchartyánba missziói lp.
6. Rózsa Katalin – Vác-Alsóvárosba beo.lp.
7. Bogyó Judit – beo.lp. Budaörsről rend. áll.-ba
8. Sallayné Sziki Judit – Gödre jav.nélküli beo.lp.

SZÜLETETT:

1. Eszter Boróka – Gottfried Richárd és Madai Éva diósjenői lp. nygyedik gyermeke
2. András Imre – Sallayné Sziki Judit első gyermeke

TOLNA

SZÜLETETT:

Lídia – Fehér Sándor felsőnyéki exm. harmadik gyermeke

NYUGDÍJBA MENT:

Szemerei László esperes, ócsényi lp.

VÉRTESSALJA

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

1. Donatin Tamás – Sárkeresztúrra exmisszus
2. Sándor Emma – Vértesacsára exmisszus

SZÜLETETT:

Boróka Lilla – Szabó Ferenc mányi lp. második gyermeke

ELHUNYT NYUGDÍJAS LELKIPÁSZTOROK:

- † Biczó Károly volt fülöpszállási lelkész
- † Kovács Emil volt külső-józsefvárosi lelkész
- † dr. Kenéz Ferenc volt Kálvin téri lelkész
- † Szepessy Imre volt budai lelkész

Viscount Magyarország Orgonaszalon
 2000 Budapest, Bajcsy Zs. út 138-162
 tel: 20/556 25 40 eMail: info@orgonaszalon.hu

A Viscount Magyarország karácsonyi akciói ajánlatai

A karácsonyban megrendelt hangszerek hangját már a karácsonyi liturgián élvezheti a kórus. A megrendelések csak az előleg megfizetésével érvényesek. Az előleg összegét későbbi fizetés esetén 50% részletfizetés esetén az ajánlatban szereplő első betöltés. A jelen ajánlatban nem szereplő hangszereket is megrendelhetik akár részletfizetési konstrukcióban is. A részletekért érdeklődjön a 20/556 25 40 -es telefonszámon, vagy e-mailben.

1. Vivace 48 Lam digitális orgona

- 110 különböző regiszter
- Barokk, Romantikus, szimfonikus kiosztás
- 30 hangos egyenes pedálsor (opcionálisan: konkáv)
- 60K generál memória
- 7 fűtő hangtálcai séma
- 7 fűtő csengő
- Ped/MasI, MasII redőlypedál
- lezárható redőly, pad
- opció: MemI/MemII, Tutti lábjelző
- 3x70W beépített hangfeljlesztés

Kézpénzben fizetve:	1.125.000,- Ft bruttó
Részletekben fizetve:	rendelőkár: 600.000,- Ft
	+ 1-12 hónap: havi 50.000,-Ft Bruttó (össz: 1.200.000,-)

2. Vivace 90 Lam digitális orgona

- 130 különböző regiszter
- angol, francia, amerikai, barokk kiosztás
- 32 hangos egyenes pedálsor (opcionálisan: konkáv)
- 60K generál memória + digitális memória
- lábjelzők
- 7 fűtő hangtálcai séma
- 7 fűtő csengő
- Ped/MasI, MasII redőlypedál, Crescendo
- lezárható redőly, pad
- opció: állítható magasságú pad

Kézpénzben fizetve:	1.850.000,- Ft bruttó
Részletekben fizetve:	rendelőkár: 1.000.000,- Ft
	+ 1-12 hónap: havi 80.000,-Ft Bruttó (össz: 1.860.000,-)

www.orgonaszalon.hu

DUNAMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLETI KÖZLEMÉNYEK
a Dunamelléki Református Egyházkerület hivatalos lapja

Szerkesztőség: DRE Székháza
1092 Budapest, Ráday utca 28.
Telefon: 36-1-2180-753
Fax: 36-1-2180-903
e-mail: ph@dmrek.hu

Felelős szerkesztő: Varga László főjegyző
Szerkesztő: Regéczy-Nagy Enikő püspöki külügyi titkár, Bölcsföldi András lelkész
Készült az OPEN ART nyomdában